

Powstanie do służby

Instytut Ruhi

Książka 2

Powstanie do służby

Instytut Ruhi

Książki w tej serii:

Poniżej prezentujemy obecne tytuły książek przygotowanych przez Instytut Ruhi. Książki te stanowią główną sekwencję kursów mających na celu systematyczny wysiłek w rozwoju możliwości młodzieży oraz dorosłych w służbie swoim wspólnotom. Instytut Ruhi jest także w trakcie opracowywania szeregu kursów, które tworzą odgałęzienie się od książki trzeciej w serii przeznaczonej do szkolenia nauczycieli bahaickich zajęć dla dzieci, a także kolejnego szeregu kursów tworzących odgałęzienie książki piątej przeznaczonej do szkolenia animatorów grup młodszej młodzieży. Kursy te są także ujęte poniżej. Należy pamiętać, że lista ta będzie ulegała zmianie wraz z postępem doświadczeń w praktyce. Zostaną do niej dodane nowe tytuły w miarę jak zwiększająca się ilość opracowywanych elementów programu osiągnie etap, który umożliwi powszechne ich udostępnienie.

- Książka 1 *Rozważanie na temat życia duchowego.*
- Książka 2 *Powstanie do służby*
- Książka 3 *Zajęcia dla dzieci klasa 1*
Zajęcia dla dzieci klasa 2 (kurs – odgałęzienie)
Zajęcia dla dzieci klasa 3 (kurs – odgałęzienie)
Zajęcia dla dzieci klasa 4 (kurs – odgałęzienie)
- Książka 4 *Dwa bratnie Objawienia*
- Książka 5 *Uwolnić siły młodszej młodzieży*
Pierwotny impuls: Pierwszy kurs – odgałęzienie książki 5
Poszerzający się krąg: Drugi kurs – odgałęzienie książki 5
- Książka 6 *Nauczanie Sprawy*
- Książka 7 *Wspólny marsz ścieżką służby*
- Książka 8 *Przymierze Bahá'u'lláha*
- Książka 9 *Zdobywanie perspektywy historycznej*
- Książka 10 *Budowanie dynamicznych wspólnot*
- Książka 11 *Środki materialne*
- Książka 12 (w przygotowaniu)
- Książka 13 *Angażujemy się w działania społeczne*
- Książka 14 (w przygotowaniu)

Copyright © 2000, 2013, 2021 by the Ruhi Foundation, Colombia
All rights reserved. Edition 2.1.1.PE.PV (provisional translation) published in September 2021
Printed in Poland
ISBN 978-83-87495-59-6

Originally published in Spanish as *Levantémonos a servir*
Copyright © 1987, 1996, 2020 by the Ruhi Foundation, Colombia
ISBN 978-958-52941-0-3

Permission for a limited printing of this book in Polish has been granted to Wydawnictwo Bahá'í by the Ruhi Institute.

Ruhi Institute
Cali, Colombia
Email: instituto@ruhi.org
Website: www.ruhi.org

Wydawnictwo Bahá'í
ul. Lanciego 13 lok. 6,
02-792 Warszawa, Poland
E-mail: nsa@bahai.org.pl
www.bahai.org.pl

Spis treści

Kilka uwag dla prowadzącego	v
Radość nauczania	1
Podnoszące na duchu rozmowy	15
Tematy do pogłębiania wiedzy	35

Kilka uwag dla prowadzącego

Książka ta, druga w głównej sekwencji kursów oferowanych przez Instytut Ruhi, dotyczy zdolności, które umożliwiają nam przyczynianie się do głębokich i podnoszących na duchu rozmów. Ten konkretny akt służby, na którym skupia się ta książka, opisany jest w trzeciej części. W świecie, w którym potężne siły rozrywają więzi wspólnotowe, praktyka odwiedzania przyjaciół i sąsiadów w domach w celu zgłębiania tematów zasadniczych dla życia społecznego, jeśli stanie się znaczącą cechą kultury, może zaradzić niektórym bolączkom wynikającym z rosnącej izolacji. Więzy wspólnotowe, które w ten sposób powstają, służą wzmocnieniu procesu budowania dynamicznych i harmonijnych społeczności.

Stały program odwiedzania domów w sąsiedztwie lub wiosce wymaga pewnego stopnia organizacji, angażując trzonową grupę oddanych przyjaciół wspieranych przez niezbędne instytucje administracyjne i agencje. Prowadząc grupę przez książkę, prowadzący powinien pamiętać, że uczestnicy są przygotowywani do przyłączenia się do takiego stałego wysiłku. Odwiedziny zorganizowane dla nich w ramach kursu powinny prowadzić do zaangażowania się w uczestnictwo w tych wysiłkach rok po roku, co jest ważnym aspektem życia w służbie.

Praktyka odwiedzania domów w wyraźnym celu zgłębiania tematów o znaczeniu duchowym i społecznym stanowczo wzbogaca kulturę danej społeczności. Równie istotne w tym względzie są liczne nieformalne dyskusje, które odbywają się w domu i w miejscu pracy, w szkole i na rynku. Wprowadzanie od czasu do czasu zasad duchowych do codziennej rozmowy jest więc umiejętnością, która zasługuje na uwagę. Jej rozwój jest przedmiotem zainteresowania drugiej części, tworząc w ten sposób fundament dla badań podjętych w trzeciej.

Jeżeli nasze rozmowy z przyjaciółmi i sąsiadami mają być podnoszące na duchu, to musimy umieć wnosić radość w nasze kontakty z nimi. Jest to temat poruszony w pierwszej części pt. „Radość nauczania”. Wszystkie akty służby zalecane przez Instytut Ruhi polegają w istocie na dzieleniu się z innymi perłami boskiej mądrości, które odkrywamy w oceanie Objawienia Bahá'u'lláha. Studiowanie pierwszej części ma na celu zwiększenie świadomości radości, która jest nieodłącznym elementem tego działania. W kilku rozdziałach uczestnicy proszeni są o zastanowienie się nad Słowem Bożym i nad tym, jakim błogosławieństwem jest dzielenie się nim z innymi. Z tego czynu, jak sugeruje ta część książki, rodzi się radość, która przyśpiesza nasze kroki na ścieżce służby. Jednakże, nawet będąc w pełni przekonanym o tej głębokiej duchowej prawdzie, możemy utracić radość nauczania, jeśli nie zastanowimy się nad cechami i postawami, które powinny wyróżniać służbę. Są one przedmiotem dyskusji w wielu kolejnych książkach z tej serii, a tylko niektóre z nich są tutaj analizowane, począwszy od uniezależnienia się w rozdziale 7. Wybór cytatów z Pism bahaickich stanowi podstawę do refleksji nad tą cechą, cechą niezbędną, jeśli czynniki zewnętrzne nie mają pomniejszać radości służby. Ważne jest, aby uczestnicy nie wynieśli z zajęć błędnego przekonania, że uniezależnienie się oznacza zdystansowanie lub brak troski. Musimy stale starać się wznosić nasze wysiłki i zwiększać skuteczność naszej służby, starając się osiągać coraz lepsze wyniki. Wymaga to odpowiedniego zrozumienia charakteru wysiłku, który to temat jest rozważany

w rozdziale 8. Optymizm i wdzięczność, dwie postawy fundamentalne dla ścieżki służby, są krótko omówione w następnym i ostatnim rozdziale.

Druga część książki pt. „Rozmowy podnoszące na duchu” skupia się na umiejętności podnoszenia poziomu nieformalnej rozmowy poprzez odwoływanie się do duchowych zasad, kiedy tylko pozwala na to sytuacja. Składa się ona z szeregu krótkich wypowiedzi na różne tematy, które, choć nie są dokładnymi cytatami, oparte są na wypowiedziach ‘Abdu’l-Bahy i zawierają wiele słów i zwrotów, których używał. Mają one uniwersalny wydźwięk, odnoszą się do pragnień i trosk ludzi ze wszystkich środowisk. Instytut Ruhi ma nadzieję, że studiując te wypowiedzi, uczestnicy będą czerpać inspirację ze sposobu, w jaki ‘Abdu’l-Bahá wyjaśniał duchowe zasady i nabiorą nawyku zwracania się ku Niemu, starając się odkryć perły, które leżą w oceanie Objawienia Bahá’u’lláha, zrozumieć znaczenie i implikacje nauk Jego Ojca i dzielić się nimi hojnie z innymi.

Aby osiągnąć cel tej części książki, uczestnicy powinni mieć możliwość kilkakrotnego przeanalizowania każdej koncepcji, zidentyfikowania ciągu myślowego i ćwiczenia go tak długo, aż zinternalizują te idee i będą w stanie wyrazić je w sposób naturalny. Niektórzy z nich na początku będą w zasadzie zapamiętywać tekst i powtarzać go mniej więcej w taki sposób, w jaki pojawia się w tej części książki. Można się tego spodziewać. W miarę jak ich wiedza o Wierze będzie się pogłębiać, a doświadczenie wzrastać, będą mieli dostęp do znacznie szerszego zakresu treści i bogatszego słownictwa, co znajdzie odzwierciedlenie w ich interakcjach z innymi. Prowadzący powinien zdawać sobie sprawę, że na tym etapie dąży się do dwóch rzeczy: łatwości w wyjaśnianiu nauk i dostosowania się do myśli ‘Abdu’l-Bahy.

Po tym, jak członkowie grupy nauczą się przedstawiać treść każdej wypowiedzi, przechodzą do kolejnego ćwiczenia, w którym są zachęceni do powiązania idei, które poznali, z kwestiami, które dotyczą ich rodzin, przyjaciół i współpracowników. W tym celu proszeni są o zastanowienie się nad niektórymi tematami i pytaniami poruszonymi w rozmowie i podjęcie decyzji, które z nich dałyby im możliwość wprowadzenia tych idei do dyskusji. Dla kilku stwierdzeń, wymienione są jeden lub dwa przykłady w celu zilustrowania, jak duchowe zasady głoszone przez ‘Abdu’l-Bahę rzucają światło na sprawy, które są przedmiotem zainteresowania ludzi na całym świecie. Ćwiczenie to przyniesie lepsze owoce, jeśli podczas studiowania książki prowadzący będzie w stanie pomóc każdemu członkowi w wyborze jednego z twierdzeń i kilku osób, z którymi mógłby porozmawiać na temat zawartych w nim idei. W ten sposób można przeznaczyć czas na to, by uczestnicy, spotykając się opisali sobie nawzajem dynamikę rozmów, w które się zaangażowali.

Dla każdej koncepcji w tej części książki zawartych jest kilka fragmentów z Pism Bahá’u’lláha do nauczenia się ich na pamięć. Nacisk, jaki Instytut Ruhi kładzie na zapamiętywanie, widoczny już w pierwszej książce z tej serii, staje się jeszcze bardziej wyraźny w Książce 2. Zakłada się, że do tej pory uczestnicy stali się już świadomi duchowego pokarmu, jaki otrzymują dzięki wielokrotnemu przywoływaniu w pamięci fragmentów Pism. W tej książce będą więc dalej zastanawiać się nad wpływem Słowa Bożego na ludzkie serce, a w trzeciej części, podobnie jak w drugiej, nauczą się w swoich wypowiedziach przedstawiać zasady i idee zawarte w Pismach, a gdy zajdzie taka potrzeba, cytować fragmenty bezpośrednio. Dokładne wyjaśnianie nauk, podawanie ich innym w ich czystej formie, jest jedną ze zdolności, które wszyscy staramy się rozwijać, gdy kroczymy ścieżką służby. To, że doskonałym miejscem do rozpoczęcia jest studiowanie wyjaśnień ‘Abdu’l-Bahy i próba wyrażenia ich w sposób, w jaki On to zrobił, jest założeniem leżącym u podstaw struktury drugiej części książki.

Jak wskazano powyżej, trzecia część zatytułowana „Tematy do pogłębiania wiedzy”, kieruje się ku aktowi służby, o którym mowa w tej książce - to znaczy składaniu wizyt

przyjaciołom i sąsiadom w wyraźnym celu angażowania się w dyskusje istotne dla życia społeczności. W tej części przewidziane są trzy rodzaje rozmów i dla każdego z nich sugerowana jest konkretna treść. Pierwszy typ obraca się wokół serii tematów, które mają być zgłębiane z mieszkańcami wioski lub sąsiedztwa w ramach programu systematycznych odwiedzin. Chociaż zarysowane treści mogą być dzielone z zainteresowanymi odbiorcami na różne sposoby, pierwotna intencja tematów — dostarczenie członkom gospodarstwa domowego okazji do pogłębienia wiedzy o wierze — pozostaje najistotniejsza. Większa część książki poświęcona jest więc tego typu rozmowom.

W ostatnich latach praktyka odwiedzin w domach nabrała nowego wymiaru, zwłaszcza że w coraz mniejszych jednostkach geograficznych, aż po wieś i miejskie sąsiedztwo, przybywa osób, które mogą pełnić rolę prowadzących, animatorów grup młodzieżowych i nauczycieli zajęć dla dzieci. Praktyka ta okazała się niezbędna nie tylko do szerzenia wiedzy o wierze, ale także do pomyślanej realizacji programów duchowego umocnienia młodzieży i duchowego wychowania dzieci. W tym kontekście stało się jasne, że animatorzy i nauczyciele powinni regularnie odwiedzać rodziców młodzieży uczestniczącej w obu programach, aby przedyskutować koncepcje i podejścia, które nadają im kształt. Takie dyskusje stanowią drugi rodzaj rozmowy, który jest analizowany w rozdziałach 14 i 15. Treści zawarte w tych rozdziałach nie są zbyt obszerne, ponieważ uczestnicy zapoznają się znacznie lepiej z oboma programami edukacyjnymi podczas kolejnych kursów. Jednak uświadomienie sobie znaczenia tego typu rozmów i towarzyszenie nauczycielom dzieci i animatorom grup młodszej młodzieży w ich wizytach u rodziców może już na tym wczesnym etapie okazać się bardzo owocne.

Trzeci rodzaj rozmowy przewidziany w tej części służy bardzo szczególnemu celowi. Tak wielu młodych mężczyzn i kobiet poszukuje dróg, poprzez które mogą wyrazić swoje gorące pragnienie przyczynienia się do poprawy świata. Stanowią oni ogromny rezerwuar zdolności do zmiany społeczeństwa, która czeka, a nawet pragnie być wykorzystana. Rozmowa w gronie rówieśników, podczas której zastanawiają się oni nad możliwościami i odpowiedzialnością związaną szczególnie z okresem młodości, z całą jej energią i niezwykłym potencjałem, częściej niż zwykle może, doprowadzić do dyskusji na temat służby i wzbudzić zainteresowanie pracą wykonywaną w wioskach i sąsiedztwach na całym świecie. Wielu z nich z kolei z radością przyjmie zaproszenie do udziału w kursach instytutowych, które pozwolą na zdobycie umiejętności duchowego wychowania przyszłych pokoleń jako nauczyciele zajęć dla dzieci i jako animatorzy grup młodszej młodzieży. Rozdziały 9 i 10 przedstawiają kilka pomysłów, które mogą być przedmiotem tego typu rozmów.

Aby wzmocnić zdolności, które umożliwiają osobom inicjowanie i podtrzymywanie rozmów o głębokim znaczeniu, ta część książki musi oczywiście wykraczać poza sugerowanie ogólnych tematów i odpowiadających im treści. Poza umiejętnością jasnego wyrażania myśli, uczestnicy muszą rozwinąć odpowiednie postawy i cechy duchowe. Te cechy leżą u podstaw większości historii, które pojawiają się w podręczniku, ale ich znaczenie dla omawianych zdolności jest wyraźnie podkreślone w rozdziale 4, w którym uczestnicy zastanawiają się, jakiego rodzaju uczucia i myśli powinny wypełniać nasze serca i umysły podczas przygotowań do odwiedzin, oraz w rozdziale 5, w którym zastanawiają się nad cechą pokory. Prowadzący powinien zadbać o to, by uczestnicy poświęcili tym rozdziałom wystarczająco dużo uwagi, ponieważ bez względu na to, jak dużą wiedzę zdobędziemy, jak dobrze potrafimy wyrażać myśli, skuteczność naszych rozmów będzie zależała od cech i postaw, które do nich wnosimy.

Należy zauważyć, że akty służby opisane w tej serii książek, choć mają kluczowe znaczenie dla wzrostu i rozwoju społeczności, są przede wszystkim elementami procesu, który ma na celu podniesienie indywidualnych zdolności poprzez studiowanie i działanie. Każdy

wychowawca powinien zdawać sobie sprawę z tego, że akty te opierają się na sobie nawzajem, a ich złożoność wzrasta z książki na książkę. Nauczenie się efektywnego wykonywania każdego aktu służby okazuje się kluczowe dla zdolności potrzebnych do wykonywania tych, które następują później. Prowadzenie ciągłej rozmowy w trakcie kilku odwiedzin, jak proponuje się w tej książce, jest wyraźnie bardziej wymagające niż czynność, do której zachęca się w Książce 1, czyli organizowanie regularnych spotkań modlitewnych, czy to samemu, czy we współpracy z kilkoma innymi osobami. Nietrudno też zauważyć, że aby podjąć bardziej złożone, stojące przed nami akty służby, konieczne będzie, aby uczestnicy rozwinęli te umiejętności, o których tu mowa.

Jak wspomniano w uwagach wstępnych w Książce 1, uczestnicy kursów instytutu na całym świecie pochodzą z różnych środowisk i początkowo mają różny stopień znajomości nauk bahaickich. Do czasu rozpoczęcia drugiej książki rzeczywiście wkroczą oni wszyscy na ścieżkę służby, którą otwierają przed nimi niniejsze kursy. Lecz pewne różnice pozostają. W przypadku młodych osób, na przykład, jeśli nie przeszli oni przez programy edukacyjne dla dzieci i młodzieży, wiele koncepcji i tematów przedstawionych w książce będzie dla nich nowych, a jej studiowanie posłuży im jako środek do pogłębienia własnej wiedzy o Wierze. Prowadzący powinien być w tym względzie gotowy do wykazania się elastycznością i kreatywnością niezbędną do rozwijania rozumienia u każdego członka grupy, jednocześnie dbając o to, by główny cel kursu, czyli umożliwienie uczestnikom zaangażowania się w pełną głębokiego znaczenia i podnoszącą na duchu rozmowę, został osiągnięty. Co więcej, w tysiącach miejscowości, w których korzysta się z tej książki, proces budowania społeczności, do którego mają się przyczynić te trzy części, nie jest na tym samym etapie rozwoju. Wdrożenie w życie tego, czego się nauczyliśmy, może więc przybrać nieco inny kształt w różnych miejscowościach i to również stanowi wskazówkę, z jaką uwagą i dokładnością prowadzący musi odpowiedzieć na potrzeby każdego członka grupy, zapoznając ją z niniejszymi stronami.

Radość nauczania

Cel

Zdać sobie sprawę z tego, że radość nauczania
leży w dzieleniu się z innymi
Słowem Bożym

ROZDZIAŁ 1

Powstanie do służby jest drugim z serii kursów oferowanych przez Instytut Ruhi, które starają się połączyć studiowanie z działaniem. Jego celem jest pomóc ci w dalszym rozwoju na ścieżce służby, na którą wkroczyłeś, starając się wypełnić dwojaki cel: dążyć do własnego rozwoju duchowego i intelektualnego oraz przyczynić się do przemiany społeczeństwa. Z twojego uczestnictwa w pierwszym kursie zapewne zdajesz sobie sprawę z tego, że ścieżka, o której mowa, jest określona przez serię aktów służby, aktów, które wykonujemy ze wzrokiem utkwionym w celu nowego porządku świata, jak przewidziano w Pismach Bahá'u'lláha. Tak więc, na wiele z tego, co nazywamy „podążaniem ścieżką służby” składają się z nasze starania, aby stosować Jego nauki w naszym własnym życiu i w życiu ludzkości. On sam mówi o swoim Objawieniu tymi słowami:

„O słudzy Moi! Moje święte Objawienie postanowione przez Boga porównać można do oceanu, w którego głębinach ukryte są nieprzeliczone perły o wielkiej wartości, o niezrównanym połysku. Każdy poszukujący ma obowiązek działania i dążenia do wybrzeży tego oceanu, aby proporcjonalnie do zapału, z jakim szukał i do wysiłków, jakich dołożył, mógł korzystać z dobrodziejstw, jakie Bóg już z góry przeznaczył w swoich nieodwołalnych, ukrytych Tablicach”¹.

W tej pierwszej części nasze myśli zwracają się ku radości, która wypełnia nasze serca, gdy odkrywamy perły mądrości leżące w oceanie Objawienia Bahá'u'lláha i gdy dzielimy się nimi z innymi. Już podczas studiowania Książki 1 zobaczyliście, jak cudownie piękne są perły Boskiego przewodnictwa znalezione w Jego Pismach. Zastanówmy się jeszcze nad kilkoma fragmentami:

„Wypowiedź Boża to lampa, której światłem są następujące słowa: Jesteście owocami jednego drzewa i liśćmi jednej gałęzi”².

„Ze wszech rzeczy najukochańszą jest przed oczyma Mymi sprawiedliwość, nie odwracaj się od niej, jeżeli Mnie pragniesz i nie zaniedbuj jej, abym Ja w tobie ufność mógł położyć”³.

„Zajmujcie się pilnie potrzebami wieku, w którym żyjecie i skoncentrujcie swoje rozważania na jego niezbędnych potrzebach i wymaganiach”⁴.

„Wszyscy ludzie stworzeni zostali po to, by rozwijać nieprzerwanie postępującą cywilizację”⁵.

„Świat przemija, a co wiecznie trwa, to miłość Boga”⁶.

„Tyś jest Mą lampą i światło Moje jest w tobie. Czerp światło zeń i nie szukaj nikogo prócz Mnie, bowiem stworzyłem cię bogatym i hojnie cię obdarowałem”⁷.

Z czasem być może będziesz chciał nauczyć się tych krótkich fragmentów na pamięć.

ROZDZIAŁ 2

Aby rozpocząć rozważania nad głównym tematem tego rozdziału, przeczytaj ponownie pierwszy fragment przytoczony w poprzednim rozdziale i wykonaj następujące ćwiczenia.

1. Uzupełnij poniższe zdania:
 - a. Mamy obowiązek _____ i _____ do wybrzeży oceanu Objawienia Bahá'u'lláha.
 - b. Powinniśmy dążyć do wybrzeży oceanu Objawienia Bahá'u'lláha, abyśmy mogli korzystać z _____ jakie Bóg już z góry przeznaczył w swoich nieodwołalnych, ukrytych Tablicach.
 - c. Dobrodziejstwa z oceanu Objawienia Bahá'u'lláha, z których możemy korzystać, będą proporcjonalne do _____ .

2. Co to znaczy – „działać”? _____

3. Co oznacza „dążyć” do czegoś? _____

4. Do czego powinien dążyć każdy poszukujący? _____

5. Co to znaczy, że jedna rzecz jest „proporcjonalna” do innej? _____

6. Bahá'u'lláh mówi nam, że otrzymamy dobrodziejstwa z oceanu Jego Objawienia proporcjonalne do wysiłków, jakich dokładamy.
 - a. Podaj przykłady wysiłków, których dokonujemy, aby otrzymać te dobrodziejstwa:

 - b. Podaj przykłady dobrodziejstw, które otrzymujemy: _____

ROZDZIAŁ 3

Wiedząc, że Objawienie Bahá'u'lláha jest jak ocean, w którego głębinach leżą perły o wielkiej wartości, każdy z nas podejmuje największy wysiłek, aby korzystać z tych dobrodziejstw i aby pomóc innym osiągnąć jego brzegi. Ale jak daleką podróż trzeba odbyć do brzegów tego oceanu? Bahá'u'lláh mówi:

„O słudzy Moi! Jeden Bóg prawdziwy jest Mi świadkiem! Ten największy, niezgłębiony i rozkołysany Ocean jest blisko, zadziwiająco blisko was. Patrzcie, jest bliżej was aniżeli wasza [własna] arteria! Jeżeli tylko zechcecie, w mgnieniu oka możecie osiągnąć i korzystać z tej nieprzemijającej przychylności, tej laski danej przez Boga, tego niezniszczalnego prezentu, tego potężnego, niewypowiedzianie wspaniałego dobrodziejstwa”⁸.

1. Do czego odnosi się zwrot „ten największy, niezgłębiony, rozkołysany ocean”? _____

2. Jak blisko nas jest ten ocean? _____

3. Jak szybko możemy ten ocean osiągnąć? _____

4. Uzupełnij poniższe zdania:
 - a. Największy ocean Objawienia Bahá'u'lláha jest blisko, _____
_____, blisko nas.
 - b. Ocean Objawienia Bahá'u'lláha jest _____ nas aniżeli nasza własna arteria.
 - c. Jeżeli tylko zechcemy, w _____ możemy _____
_____ i _____ z oceanu Jego Objawienia.
 - d. _____, w mgnieniu oka możemy osiągnąć
i korzystać z oceanu Jego Objawienia.

ROZDZIAŁ 4

Dotarłszy do brzegów oceanu Objawienia Bahá'u'lláha, czerpiemy z jego skarbów i hojnie i bezwarunkowo dzielimy się z innymi jego perłami Boskiego przewodnictwa, które nieustannie odkrywamy podczas własnego studiowania, modlitwy i medytacji oraz w naszych staraniach, aby służyć Jego Sprawie i ludzkości. Może zechcecie poświęcić trochę czasu na zapamiętanie poniższego fragmentu, który będzie wam stale przypominał o świętości tego obowiązku:

„O istoto wędrująca na drodze Boga! Zaczep swoją część z oceanu Jego łask i nie pozbawiaj się tego, co kryje się w jego głębinach. Bądź z tych, którym przypadły w udziale jego skarby. Już kropla rosy z tego oceanu, spadająca na wszystkich,

którzy są w niebiosach i na ziemi, wystarczyłaby, żeby wzbogacić ich w szczodroblivość Boga, Wszechmocnego, Wszechwiedzącego, Wszechmądryego. Dłońmi wyrzeczenia czerp z jego życiodajnych wód i zraszaj nimi wszystkie stworzone rzeczy, by obmyte zostały z wszelkich ograniczeń, mających swe źródło w człowieku i dostały się w pobliże potężnej siedziby Boga, tego uświęconego i świetlanego Miejsca”⁹.

ROZDZIAŁ 5

W miarę jak będziemy przechodzić kursy instytutu, wykonując wymagane przez nie studia i działania, nasza zdolność do służby będzie wzrastać i będziemy mogli podejmować akty służby, które przyniosą ogromną radość naszym sercom i pomogą nam w wypełnianiu naszego dwojakiego celu — akty takie, jak prowadzenie zajęć duchowego wychowania dzieci, angażowanie młodszej młodzieży w program duchowego umocnienia, albo pomaganie grupie przyjaciół w studiowaniu ksiązek głównej sekwencji. Podczas całej tej podróży, Słowo Boże, którym będziemy się dzielić z innymi, młodszymi i starszymi, będzie naszym stałym źródłem inspiracji. Jest więc rzeczą właściwą, abyśmy często medytowali nad jego mocą i wpływem na ludzkie serce. W poniższym cytacie, Bahá'u'lláh mówi o tej mocy:

„Słowo Boże przyrównać można do siewki, której korzonki zaszczipiono w ludzkich sercach. Spoczywa na was obowiązek pielęgnowania jej wzrostu przy pomocy żywych wód mądrości oraz uświęconych i nabożnych słów, by mocno się zakorzeniła a gałęzie rozpostarła aż po same niebiosy i jeszcze wyżej nad nie”¹⁰.

1. Do czego można porównać Słowo Boże? _____

2. Gdzie zostały zaszczipione korzenie drzewa Słowa Bożego? _____

3. Jak powinniśmy pielęgnować wzrost tego drzewa? _____

4. Jak wysoko może rosnać to drzewo? _____

5. Wyjaśnij w kilku zdaniach, dlaczego dzielenie się Słowem Bożym jest sprawą najwyższej wagi.

ROZDZIAŁ 6

Pomyślmy o różnych czynnościach, które zajmują nas w codziennym życiu. Odżywiamy nasze ciała. Uczymy się, aby zdobywać nową wiedzę i poszerzać nasze zdolności umysłowe. Pracujemy i rozwijamy umiejętności, które pozwalają nam żyć, będąc produktywnymi członkami społeczeństwa. Uprawiamy sport i rekreację. Liczne czynności tego typu, wszystkie ważne dla naszego postępu intelektualnego i dobrobytu materialnego, zajmują dużą część naszego czasu. Ale każdego dnia są też te szczególne chwile, naładowane duchowością, kiedy angażujemy się w modlitwę; kiedy pogłębiamy, sami lub z przyjaciółmi, naszą wiedzę o Boskich naukach lub kiedy, w jakikolwiek z niezliczonych sposobów, pomagamy tym wokół nas odkryć perły ukryte w oceanie Objawienia Bahá'u'lláha. Czyż te chwile nie są bezcenne? Czy istnieje większa radość niż możliwość uczestniczenia w tych niebiańskich błogosławieństwach?

Powinniśmy zawsze pamiętać, jak 'Abdu'l-Bahá zachęcał nas do poświęcenia się duchowemu podniesieniu ludzkości:

„Jesteśmy zjednoczeni wszyscy w Boskiej intencji, bez celu materialnego i naszym największym pragnieniem jest sianie Miłości Boga na całym świecie!”¹¹

Przypuśćmy, że nadarzy się okazja, abyś podzielił się z przyjacielem jednym z cytatów z rozdziału 1, które zapamiętałeś. Skąd pochodzi radość, którą odczuwasz w swoim sercu? Oczywiście, masz nadzieję, że twój przyjaciel będzie podniesiony na duchu przez słowa Bahá'u'lláha. Ale co jeśli on lub ona nie okaże entuzjazmu, którego oczekiwałeś? Czy radość w twoim sercu po prostu zniknie? Dlaczego nie?

ROZDZIAŁ 7

Kiedy uświadomimy sobie, że spośród wszystkich rzeczy, które robimy w naszym życiu, chwile spędzone na dzieleniu się Słowem Bożym z innymi są obdarzone szczególnymi błogosławieństwami, dochodzimy do najważniejszego wniosku: że radość, jaką czerpiemy ze służby, leży w samym działaniu. Mamy oczywiście nadzieję, że nasze akty służby przyniosą godny efekt, ale jeśli jesteśmy zbyt przywiązani do wyników, jeśli zbyt często przejmujemy się pochwałami lub krytyką, tracimy radość z nauczania. Tym, co powinno nas inspirować do służby jest miłość do Boga, a nie chęć osiągnięcia sukcesu, otrzymania korzyści czy zdobycia uznania. Uniezależnienie się od tego wszystkiego jest warunkiem radosnej służby. W refleksji nad tym tematem pomoże Ci przestudiowanie następujących cytatów:

„O obdarzony dwoma wzrokami! Zamknij jedno oko, a otwórz drugie. Zamknij jedno na świat i wszystko, co się w nim znajduje, a otwórz drugie na błogosławione piękno Ukochanego”¹².

„O Przyjaciele! Nie opuszczajcie wiekuistego piękna dla wdzięków, co przemijają, i uczuć waszych nie wiążcie ze śmiertelnym tym światem pyłu”¹³.

„O synu Słowa! Zwróć oblicze twoje ku Mnie i wyrzeknij się wszystkiego prócz Mnie; albowiem panowanie Moje trwa wiekuiście, a władanie Moje nie ginie. Jeśli szukasz innego prócz Mnie, niechybnie doznasz zawodu, chociażbyś wszechświat przeszukiwał przez wieczność całą”¹⁴.

„O ty, któryś był obcy, a został przygarnięty! Płomyk serca twego zapalony jest ręką Mojej mocy; nie gaś go wrogimi wiatry miłości własnej i żądy. Lekarzem wszystkich twych cierpień jest twe wspomnienie o Mnie; pamiętaj o tym. Miłość Mą uczyni najdroższym twoim skarbem i strzeż jej niby wzroku własnego i życia”¹⁵.

„Uniezależnienie jest jak słońce; w jakimkolwiek sercu świeci, gasi ogień żądy i ego. Ten, kogo wzrok oświetla światło zrozumienia z pewnością uniezależni się od świata i jego próżności. ...Niech nie zasmuca cię świat i jego nikczemność. Szczęśliwy jest ten, kogo bogactwa nie napelniają pustą chwałą ani ubóstwo smutkiem”¹⁶.

1. Czy uniezależnienie się od tego świata oznacza życie jak pustelnik? _____
2. Czy możliwe jest uniezależnienie się od tego świata i równoczesne posiadanie dóbr?

3. Czy osoba, która poświęca praktycznie każdą godzinę swego życia na pracę, jest uniezależniona od spraw tego świata? _____
4. Czy osoba, która pracuje tylko tyle, aby zaspokoić swe podstawowe potrzeby, a resztę czasu spędza beczynnie, jest uniezależniona od tego świata? _____
5. Czy osoba niezdolna do znoszenia dyskomfortu materialnego na polu służby jest uniezależniona od świata? _____
6. Jest wiele rzeczy oprócz rzeczy materialnych, do których możemy być przywiązani. Do czego byłbyś przywiązany, gdybyś był osobą, która:
 - chce się poddać, gdy wykonuje akt służby i nikt go nie uznaje? _____

 - czuje się zniechęcony, gdy ktoś nie akceptuje pomysłów, którymi się dzieli? _____

 - ukrywa swoje przekonania z obawy przed odrzuceniem przez innych? _____

7. Uniezależnienie nie oznacza zdystansowania czy braku troski. Która z poniższych rzeczy może być oznaką, że ktoś nie jest uniezależniony?

- _____ Kiedy czerpie radość z obserwowania postępów innych
- _____ Kiedy przerywa uczenie klasy, gdy kilkoro dzieci źle się zachowuje
- _____ Kiedy chwali się swoimi osiągnięciami
- _____ Kiedy się pilnie uczy i jest zadowolony z postępów, jakie czyni
- _____ Kiedy ciężko pracuje, aby rozwijać swoją zdolność do służenia wspólnemu dobru
- _____ Kiedy dąży do doskonałości w swoim zawodzie
- _____ Kiedy dba o czystość i utrzymuje czysty i schludny dom
- _____ Kiedy dba o swoje rzeczy
- _____ Kiedy dba o dobro innych
- _____ Kiedy jest zniechęcony, gdy nie jest chwalony za swoje starania.

8. Uniezależnienie jest tak ważne dla każdego z nas, że sugerujemy, abyś nauczył się na pamięć wszystkich cytatów z tego rozdziału.

ROZDZIAŁ 8

Aby otrzymać błogosławieństwa radosnego życia w służbie ludzkości, musimy być gotowi do podjęcia wysiłku, a nasze wysiłki mogą wymagać pewnego stopnia poświęcenia. Często używamy słowa „poświęcenie” w naszym codziennym życiu. Jeśli przyjaciel wraca z podróży o świcie, możemy wstać wcześniej, aby go odebrać. Możemy powiedzieć, że poświęciliśmy kilka godzin snu. Ktoś nam drogi zachorował; rezygnujemy z kilku godzin naszej ulubionej rozrywki, aby się nim zająć. W życiu zdarzają się sytuacje, w których musimy pracować bardzo ciężko i może nam się wydawać, że poświęcamy komfort, aby osiągnąć cel.

Wszyscy mamy ogromne pragnienie, by służyć Sprawie, szczerze ofiarowując nasz czas i energię, a także, w miarę możliwości, część naszych zasobów materialnych. Kiedy to robimy, powinniśmy pamiętać, że na ścieżce służby możemy zrezygnować z rzeczy tego świata, ale to, co otrzymujemy, to prawdziwa radość, gdy wzrastamy duchowo. Podczas przyszłych kursów będziemy mieć okazję zastanowić się głębiej nad naturą poświęcenia. Ważne jest, aby rozpoznać od samego początku, że wiąże się ono z wyrzeczeniem się tego, co niższe, na rzecz tego, co wyższe, tak jak nasionko poświęca się, aby mogło narodzić się drzewo. Poświęcenie jest nośnikiem radości, a ta radość nie będzie nasza, jeśli nie będziemy skłonni do konsekwentnego wysiłku.

Bahá'u'lláh mówi:

„Wysiłku potrzeba, ażeby Go szukać i gorliwości, aby zakosztować nektaru zjednoczenia z Nim, a jeśli napijemy się z tego kielicha, precz odrzucimy świat”¹⁷.

‘Abdu’l-Bahá radzi nam:

„...nie odpoczywajcie, nie szukajcie spokoju, nie przywiązujcie się do luksusów tego ulotnego świata, uwolnijcie się od wszelkiego przywiązania, starajcie się sercem i duszą w pełni umocnić się w Bożym Królestwie. Zdobywajcie niebiańskie

skarby. Dzień po dniu stawajcie się coraz bardziej oświeceni. Dążcie coraz to bliżej i bliżej do jedności”¹⁸.

Wszyscy wierzymy, że aby osiągnąć nasze cele, musimy się wysilić. Ale to proste przekonanie ma pewne konsekwencje w praktyce, o których nie powinniśmy zapominać. Po pierwsze, należy pamiętać, że istnieje związek pomiędzy ilością wymaganej energii a poziomem trudności celu lub zadania. Oszukujemy się, jeśli myślimy, że można to osiągnąć mniejszym nakładem sił. Jednak wielkość wysiłku nie jest jedynym czynnikiem, który należy brać pod uwagę. Potrzebna jest konsekwencja i wytrwałość. Konieczna jest koncentracja. Niezbędny jest nawyk kończenia zadań, a nie przeskakiwania z jednego na drugie i pozostawiania niedokończonych prac. Wysiłki podejmowane bez serca nie przynoszą owoców. Wyobraźmy sobie cotygodniowe zajęcia z duchowej edukacji dzieci. Nauczyciel musi poświęcić określoną liczbę godzin na przygotowanie każdej lekcji, przez cały czas jej trwania całkowicie skupić się na pomaganiu uczniom w zrozumieniu treści lekcji, regularnie odwiedzać rodziców młodzieży i tydzień po tygodniu śledzić ich indywidualne postępy. Jaki los czeka zajęcia, których nauczyciel przygotowuje się tylko sporadycznie, kończy je wcześniej i gwałtownie, gdy jest zmęczony, i nie poświęca niezbędnego czasu na myślenie o każdym dziecku i omawianie jego postępów z rodzicami? A co, jeśli zajęcia są po prostu odwoływane, gdy nauczyciel chce zająć się jakimś innym obowiązkiem, na przykład spotkać się z przyjacielem, który przyjechał z zagranicy?

Te kilka uwag ma nas przekonać, że musimy zwracać uwagę zarówno na ilość, jak i na jakość wysiłku, którego wymaga każde nasze przedsięwzięcie. Dotyczy to nie tylko aktów służby, w które się angażujemy; odnosi się to również do naszego własnego rozwoju. Nawet duchowe nawyki, które rozważaliśmy w pierwszej książce z tej serii — regularna modlitwa, codzienne czytanie Pism, zastanawianie się nad tym, jak dostosować nasze życie do nauk, uczestniczenie całym sercem w spotkaniach modlitewnych — zależą od ciągłego wysiłku. Poniżej znajduje się kilka stwierdzeń związanych z wysiłkiem. Rozstrzygnięcie, które z nich są prawdziwe, pomoże ci głębiej zastanowić się nad tą kwestią:

- _____ Jeśli jesteś mądry, nie musisz ciężko pracować.
- _____ Po co iść długą drogą; zawsze szukaj drogi na skrót.
- _____ Nie ma bólu, nie ma zysku.
- _____ Módl się z całych sił, a spełnią się twoje życzenia.
- _____ Im większa nagroda, tym większe dążenie.
- _____ Im większy wysiłek, tym słodsza nagroda.
- _____ Jeśli na początku ci się nie uda, próbuj, spróbuj jeszcze raz.
- _____ Po co pracować, skoro inni mogą to zrobić za ciebie?
- _____ Jeśli wymaga to zbyt wiele wysiłku, widocznie nie jest to nam pisane.
- _____ Małymi krokami — częstymi i konsekwentnymi — można przejść długą drogę.
- _____ Nic, co warto mieć, nie przychodzi łatwo.
- _____ Doskonałość wymaga, żeby się poświęcić całym sercem.
- _____ Tyciącmilowa podróż zaczyna się od jednego kroku.
- _____ Samo dawanie sobie rady to za mało.
- _____ Nie powinniśmy czekać, aż coś się wydarzy, powinniśmy do tego dążyć.

- _____ Sukces jest kwestią szczęścia.
- _____ Nie osiągniemy naszego dwojakiego celu za pomocą magii.
- _____ Musimy rachunek z sobą czynić każdego dnia.

Podążamy ścieżką służby, starając się osiągnąć nasz własny duchowy i intelektualny rozwój oraz przyczynić się do transformacji społeczeństwa. Oczywiście jest, że dążenie do tego dwojakiego celu wymaga wielkiego wysiłku z naszej strony. Bahá'u'lláh mówi nam:

„Niezrównany Stwórca stworzył wszystkich ludzi z jednej i tej samej materii i wyniósł ich rzeczywistość nad resztę swoich stworzeń. Sukces czy porażka, zysk albo strata zależą zatem od osobistego wysiłku człowieka. Im bardziej się stara, tym większe będzie robił postępy”¹⁹.

Możesz nauczyć się powyższego fragmentu na pamięć, jeśli jeszcze tego nie zrobiłeś.

ROZDZIAŁ 9

Aby móc czerpać radość ze służby, powinniśmy pielęgnować w sobie pewne postawy. Na przykład musimy być wdzięczni za dar służby, jaką Bóg nam powierzył. Nie do pomyślenia jest wyobrażenie, że wyświadczamy Bogu przysługę, gdy służymy Jego Sprawie. Musimy się również nauczyć unikać pesymizmu i podchodzić do życia z optymistycznym spojrzeniem na świat. Przeszkody na drodze służby można zamienić w kamienie, po których możemy kroczyć naprzód. Nawet w obliczu trudności patrzymy z wiarą w przyszłość. Następujące słowa ‘Abdu’l-Bahy wskazują na nadzieję i optymizm, które powinny charakteryzować nasze wysiłki:

„Na początku jakże małe jest nasionko, jednak w końcu jest potężnym drzewem. Nie patrzcie na nasionko, patrzcie na drzewo i na jego kwiaty, i liście, i owoce”²⁰.

„Poznajcie więc zasadnicze znaczenie tego maleńkiego nasionka, które prawdziwy Rolnik zasiał rękami swego miłosierdzia na zaoranych polach Pańskich, podlał deszczem darów i hojności, a teraz pielęgnuje w ciepłe i światło Jutrzenki Prawdy”²¹.

„Kiedy widzisz, jak drzewo rośnie i się rozwija, bądź pełen nadziei co do efektu. W końcu zakwitnie i przyniesie owoce. Jeśli widzisz suche drewno lub stare drzewa, nie ma żadnej nadziei na owoce”²².

„Dlatego też umiłowani przez Boga muszą, wodami swych starań, pracowicie pielęgnować, odżywiać i wspierać to drzewo nadziei”²³.

„Jeśli serce odwróci się od darów Bożych, jak może się spodziewać szczęścia? Jeśli nie złoży swojej nadziei i zaufania w Łasce Boga, gdzie znajdzie spoczynek?”²⁴.

Aby zastanowić się nad powyższymi fragmentami, uzupełnij poniższe zdania:

1. Na początku jakże małe jest nasionko, jednak w końcu _____
_____.

2. Nie powinniście patrzeć na nasionko, patrzcie na _____
_____ .
3. Powinniśmy więc poznać zasadnicze znaczenie tego maleńkiego nasionka, które Bóg rękami swego miłosierdzia, _____

_____ .
4. Kiedy widzimy, jak drzewo rośnie i się rozwija, powinniśmy być _____
_____ .
5. Kiedy widzimy, jak drzewo rośnie i się rozwija, powinniśmy być pełni nadziei co do
_____ .
6. Wodami swoich starań powinniśmy _____
_____ .
7. Jeśli serce odwróci się od darów Bożych _____
_____ ?
8. Jeśli serce nie złoży swojej nadziei i zaufania w Łasce Boga, _____
_____ ?

A teraz zastanów się przez chwilę: Czy zgadzasz się z tym, że nasz radosny i pełen nadziei duch połączony z postawą pokornej wdzięczności jest źródłem radości dla innych? I zawsze pamiętajmy o tym, że powstając, aby służyć Sprawie, niesiemy radosną nowinę o świetle nowego Dnia, Dnia zgromadzenia ludzkości. Niech słowa Bahá'u'lláha rozbrzmiewają w naszych sercach:

„Szczęśliwi są ci, którzy działają. Szczęśliwi są ci, którzy rozumieją. Szczęśliwy jest człowiek, który przyłgnął do prawdy, uniezależniony od wszystkiego, co jest w niebiosach i wszystkiego, co jest na ziemi”²⁵.

PRZYPISY

1. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 153:5 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).
2. Ibid., CXXXII, par. 3, p. 326.
3. Bahá'u'lláh, *Słowa ukryte*, Wydawnictwo Bahá'í, 2018, arab. 2.
4. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 106:1 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).
5. Ibid., 109:2.
6. Bahá'u'lláh, w: *Kobiety*, str. 36; także w: *The Compilation of Compilations*, tom 2, 379.
7. Bahá'u'lláh, *Słowa ukryte*, Wydawnictwo Bahá'í, 2018, arab.11.
8. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 153:5 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).
9. Ibid., 129:1.
10. Ibid., 43:9.
11. 'Abdu'l-Bahá, *Mowy paryskie. Przemówienia wygłoszone przez 'Abdu'l-Bahę w 1911 roku*, Skonpres, 2011, 32:2.
12. Bahá'u'lláh, *Słowa Ukryte*, pers. 12.
13. Ibid., pers.14.
14. Ibid., arab.15.
15. Ibid., pers.32.
16. Bahá'u'lláh, w *The Bahá'í World: tom 1, 1925–1926* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1926 r, wydanie z 1980 r.), 42.
17. Bahá'u'lláh, w: *Wołanie Boskiego Ukochanego*, 2:12, bahairesearch.com.
18. *Tablets of the Divine Plan: Revealed by 'Abdu'l-Bahá to the North American Bahá'ís* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1993, 2006 printing), no. 13.6, pp. 95–96.
19. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 34:8 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).
20. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, 2015 printing), no. 40.3, pp. 118–19.
21. Ibid., no. 40.3, p. 119.

22. Z przemowy wygłoszonej 11 maja 1912 r, opublikowanej w: *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2012), akapit 2, 153.
23. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*, no. 206.13, pp. 356–57.
24. 'Abdu'l-Bahá [w] *Mowy paryskie*, no. 34.8.
25. Bahá'u'lláh, *Epistle to the Son of the Wolf* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1988, 2016 printing), p. 139.

Podnoszące na duchu rozmowy

Cel
Zdobycie umiejętności przedstawiania
zasad duchowych w rozmowie.

ROZDZIAŁ 1

W pierwszej części tej książki mówiliśmy o niezmiernej radości, jaką czerpiemy z dzielenia się Słowem Bożym z innymi. Gdy kroczymy ścieżką służby, nadarzają się nam liczne okazje, aby rozmawiać z przyjaciółmi i znajomymi o spostrzeżeniach, które czerpiemy z Objawienia Bahá'u'lláha. Wśród najbardziej istotnych zdolności, które wszyscy musimy rozwinąć, są te, które umożliwiają nam przyczynienie się do pełnej głębokiego znaczenia i podnoszącej na duchu rozmowy. Celem tej i następnej części jest ci w tym pomóc. Tutaj zajmiemy się tym, jak podnosić poziom rozmowy poprzez odwoływanie się do duchowych zasad, kiedy sytuacja tego wymaga. W następnej części zastanowisz się, jak zainicjować i podtrzymać serię rozmów na określone tematy w ramach systematycznego wysiłku budowania tętniącej życiem społeczności w twojej wiosce lub sąsiedztwie.

W następnych rozdziałach przyjrzymy się kilku wypowiedziom na różne tematy, które, choć nie są dokładnymi cytatami, wszystkie są oparte na mowach i Tablicach 'Abdu'l-Bahy i zawierają wiele zwrotów, których On używał. Powinieneś przeczytać każdą wypowiedź kilka razy, ustalić kolejność myśli i na zmianę z innymi członkami grupy wypowiadać je na głos, aż będziesz w stanie wyrazić je w sposób naturalny. Ćwiczenie to pomoże ci przygotować się do mówienia z łatwością, kiedy uznasz za stosowne odwołać się do nauk Wiary w celu rozwinięcia dyskusji.

W tej części będziesz oczywiście nadal uczyć się na pamięć fragmentów Pism, ponieważ mają one szczególną moc, która przenika ludzkie serce i gdy zostaną one wplecione w twoją mowę, będą miały głęboki wpływ na słuchacza. Jednak cytowanie Pism w rozmowie wymaga mądrości. Potrzebny jest umiar, równowaga pomiędzy cytowaniem bezpośrednio z Pism a używaniem własnych słów do wyjaśniania nauk Wiary. Aby osiągnąć tę równowagę, trzeba poświęcić wiele czasu i energii na studiowanie Pism i pozwolić, aby kształtowały one nasze myśli i uczucia.

ROZDZIAŁ 2

Pierwszym tematem, który przestudujesz, dotyczy potrzeby Wychowawcy:

Gdy myślimy o życiu, widzimy, że królestwa minerałów, roślin, zwierząt i ludzi, wszystkie potrzebują wychowawcy. Ogród potrzebuje ogrodnika. Aby przynieść żniwo, pole potrzebuje rolnika. Jeśli człowiek zostanie sam na odludziu, stanie się jak zwierzę. Jeśli zaś zostanie wykształcony, może zdobyć najwyższe szczyty osiągnąć. Gdyby nie wychowawcy, nie byłoby cywilizacji.

Są trzy rodzaje edukacji: materialna, ludzka i duchowa. Edukacja materialna dotyczy rozwoju ciała. Ludzka edukacja dotyczy cywilizacji i postępu. Zajmuje się rządami, porządkiem społecznym, dobrem człowieka, handlem, przemysłem, sztuką i nauką, doniosłymi wynalazkami i wielkimi przedsięwzięciami. Edukacja duchowa polega na nabywaniu Boskich doskonałości. Jest to prawdziwa edukacja, gdyż to dzięki niej rozwija się duchowa, wyższa natura ludzkiej istoty.

Żeby się rozwijać, ludzkość potrzebuje wychowawcy, który ma wyraźny autorytet w dziedzinie materialnej, ludzkiej i duchowej edukacji. Gdyby ktoś powiedział: „Posiadam doskonałą inteligencję i nie potrzebuję takiego wychowawcy”, zaprzeczalby temu, co jest jasne i oczywiste. To tak, jakby dziecko mówiło: „Nie

potrzebuję edukacji; będę działał zgodnie z własnym rozsądkiem i inteligencją, i sam osiągnę doskonałość”.

Ludzkość zawsze potrzebowała takiego doskonałego wychowawcy — takiego, który pomoże jej organizować sprawy związane z żywieniem i zdrowiem ciała, zainspiruje do postępów w wiedzy, wynalazkach i odkryciach oraz, co najważniejsze, natchnie ją prawdziwym życiem ducha. Żaden zwykły człowiek nie może wypełnić tego ogromnego zadania. Jedyne Objawiciele Boży mają moc, ażeby tego dokonać. To Oni są wybranymi Duszami, które Bóg zsyła od czasu do czasu jako powszechnych Wychowawców ludzkości.

1. Razem z grupą przeczytaj kilkakrotnie powyższy tekst i pomóżcie sobie nawzajem nauczyć się jego treści. Zadawajcie sobie nawzajem pytania dotyczące zagadnień przedstawionych w tekście i ćwiczyc wyrażanie ich naturalnie i ze swobodą.
2. Następnie przedyskutujcie w grupie, w jaki sposób zagadnienia, których nauczyliście się tutaj wyrażać, mogłyby zostać wprowadzone do rozmowy. Oczywiście nie powiesz nagle swoim znajomym, że istnieją trzy rodzaje edukacji. Warto więc, abyście zastanowili się nad rodzajami interakcji, w których powyższe zagadnienia okazałyby się istotne. Być może dyskutowana kwestia dotyczy moralnego upadku społeczeństwa lub tego, jak pracować na rzecz poprawy świata. Zastanów się nad różnymi rozmowami, w których bierzesz udział z przyjaciółmi, rodziną i znajomymi. Czy wśród spraw, które zaprzatają ich umysły, są takie, które nadawałyby się do dyskusji wokół zagadnień zawartych w tym tekście?

3. W rozmowach na temat, jaki właśnie przestudiowaliście często pojawiają się pytania. Jak odpowiedziałbyś, gdyby ktoś spytał Cię: „Kim są ci Wychowawcy, o których mówisz?”

4. Poniżej znajduje się kilka cytatów z Pism Bahá'u'lláha odnoszących się do tego, że ludzkość potrzebuje Wychowawcy. Zastanów się nad nimi i naucz się na pamięć co najmniej jednego. W ten sposób będziesz w stanie wpleść fragmenty Pism do swojej mowy, kiedy będzie to stosowne.

„Wszyscy ludzie stworzeni zostali po to, by rozwijać nieprzerwanie postępującą cywilizację”¹.

„Celem objawienia się ludziom jedynego Boga prawdziwego – wywyższona niechaj będzie Jego chwała – jest odkrycie tych skarbów, które spoczywają w ukryciu w pokładach ich prawdziwej i najskrytszej jaźni”².

„Zsyłając ludziom swoich Proroków, Bóg ma dwojakie zamierzenie. Pierwsze polega na tym, by uwolnić dzieci człowiecze z mroków niewiedzy i powieźć je ku światłu prawdziwego zrozumienia. Drugie ma zapewnić ludzkości pokój oraz spokój i dostarczyć wszystkie środki potrzebne do ich osiągnięcia”³.

„Ludzie zawsze i w każdych warunkach potrzebują kogoś, kto by ich nawoływał, prowadził, instruował i nauczał”⁴.

ROZDZIAŁ 3

Następujące akapity opisują, w jaki sposób Boga można poznać jedynie poprzez Jego Objawicieli i mogą one wam pomóc w rozmowach ze znajomymi:

Pomyśl o nieskończonym wszechświecie. Czy możliwe jest, iż został stworzony bez Stwórcy? Albo że rzeczywistość Stwórcy mogłoby kiedykolwiek zrozumieć to, co On stworzył? Gdy przyjrzymy się całemu stworzeniu widzimy, że to, co jest niżej nie jest w stanie pojąć mocy tego, co jest wyżej. Tak więc kamień, drzewo, niezależnie od tego, jak dalece się rozwinęły, nie potrafią wyobrazić sobie mocy wzroku i słuchu. Zwierzę nigdy nie zrozumie rzeczywistości człowieka i nie będzie świadome mocy ludzkiej duszy. Zatem, jakże my, którzy zostaliśmy stworzeni, moglibyśmy pojąć rzeczywistość naszego Stwórcy?

Pomimo iż rozumienie człowieka nigdy nie dosięgnie Boga, nie jesteśmy pozbawieni możliwości poznania Go. Od czasu do czasu na ziemi pojawia się szczególna Istota, która jest Objawicielem Boga. Cała doskonałość, szczodrość i świetność, które należą do Boga są widzialne w Świętych Objawicielach, tak jak promienie słońca pojawiają się w czystym i wypolerowanym lustrze. Gdy mówimy, że w lustrze pojawiło się słońce, nie oznacza to, że słońce zstąpiło z wysokości i stało się częścią lustra. Podobnie też Bóg nie zstępuje z niebios świętości na tę płaszczyznę istnienia. Oznacza to natomiast, iż wszystko, co ludzkość wie, odkrywa i rozumie z imion, przymiotów i doskonałości Boga dotyczy Jego Świętych Objawicieli.

1. Gdy kilkakrotnie przeczytacie w grupie ten tekst i odpowiecie na pytania, które będziecie sobie nawzajem na jego temat zadawać, przeciwieście mówienie o nim ze swobodą.
2. Teraz omówcie w grupie, w jaki sposób moglibyście w naturalny sposób wpleść w rozmowę te idee, których się tutaj nauczyliście. Można to łatwo zrobić, na przykład w dyskusji o istnieniu Boga lub celu życia. Jakie inne tematy i pytania pojawiają się w rozmowach w waszych rodzinach i wśród znajomych, a które dałyby wam możliwość podzielenia się tymi ideami?

3. Wyobraźcie sobie, że rozmawiając ze znajomymi macie okazję przedstawić temat, który właśnie omawialiście. Jak odpowiedzielibyście, gdyby ktoś zadał wam następujące pytanie: „Czego możemy dowiedzieć się o Bogu poprzez Jego Objawicieli?”

4. Może zechcecie nauczyć się na pamięć następujących fragmentów z Pism Bahá'u'lláha, by je móc zacytować w rozmowie ze znajomym na ten temat:

„Wiedza o Nim, który jest Początkiem wszechrzeczy i dojście do Niego jest możliwe jedynie tylko poprzez wiedzę i dotarcie do tych jaśniejących Istot, które wywodzą się ze Słońca Prawdy”⁵.

„Postać Objawiciela była zawsze przedstawicielem i rzecznikiem Boga. Zaprawdę, jest Ona Jutrzenką najznakomitszych tytułów Boga, Miejscem Świtania Jego wzniosłych atrybutów”⁶.

„Miejcie ponadto pewność, że dzieła i czyny każdego z osobna i wszystkich tych Objawicieli Boga razem, ba, wszystko, co tylko jest im właściwe i co tylko mogą objawić w przyszłości, są zarządzane przez Boga i stanowią odbicie Jego Woli i Jego Zamierzenia”⁷.

ROZDZIAŁ 4

Jedność religii jest dla wielu osób interesującym tematem, a poniższe idee pomogą ci przy wielu okazjach:

Musimy być miłośnikami światła, bez względu na to, w której lampie się ono pojawia. Musimy być miłośnikami róży, bez względu na to, w jakim ogrodzie ona kwitnie. Musimy być poszukiwaczami prawdy, niezależnie od źródła, z którego pochodzi. Przywiązanie do jednej lampy może przeszkodzić nam w uznaniu światła pochodzącego z innej lampy. W poszukiwaniu prawdy musimy pozbyć się z góry powziętych poglądów i porzucić nasze uprzedzenia. Jeśli nasz kielich jest pełen ego, nie ma w nim miejsca na wodę życia.

Religia jest światłem świata. Kieruje naszymi krokami i otwiera przed nami drzwi niekończącego się szczęścia. Kiedy badamy nauki wszystkich wielkich religii, wolni od ograniczeń dogmatycznych przekonań i ślepego naśladownictwa, uświadamiamy sobie, że opierają się one na tym samym fundamencie. Wszystkie one ujawniają wiedzę o Bogu. Dążą do rozwoju świata ludzkości.

Istnieją oczywiście różnice pomiędzy prawami społecznymi i przepisami propagowanymi przez każdą religię w zależności od wymogów czasu i miejsca. Ale w swej istocie wszystkie religie są jednością. Kultuwują one wiarę, wiedzę, pewność, sprawiedliwość, pobożność, szlachetność, wiarygodność, miłość do Boga i dobroczynność. Uczą czystości, niezależnienia się, pokory, wyrozumiałości, cierpliwości i stałości. Te ludzkie cnoty są odnawiane w każdym Objawieniu.

Szkoda, że z powodu uprzedzeń i ślepego naśladownictwa, wiele osób nie jest w stanie dostrzec jedności leżącej u podstaw religii. Boskim przewodnictwem dla ludzkości jest prawda, a prawda nie ma podziałów, jest jedna. Jeśli będziemy dociekać prawdy niezależnie, odkładając na bok z góry przyjęte wyobrażenia, nasze poszukiwania doprowadzą nas do jedności. Religia powinna nas jednoczyć, powinna tworzyć więzy miłości między ludźmi. Jeśli staje się przyczyną wrogości i sporów, lepiej, żeby jej nie było.

1. Podobnie jak w poprzedniej części, przeczytajcie tę wypowiedź kilka razy w grupie, zadawajcie sobie nawzajem pytania związane z tymi ideami i ćwiczcie ich swobodne wyrażanie.
2. Zastanówcie się w grupie, w jaki sposób moglibyście wpleść poznane treści w rozmowę, na przykład na temat konfliktu religijnego, który tak często zaprzęta ludzkie umysły. Ale możesz też znaleźć się w gronie kilku przyjaciół, którzy będą rozmawiać o tym, jak ważne jest dociekanie prawdy i nie uleganie manipulacji propagandy. Przypomnij sobie swoje ostatnie rozmowy z przyjaciółmi i sąsiadami, współpracownikami i znajomymi. Jakie kwestie zaprzętają im umysły, a dyskusja wokół tych idei byłaby dla nich korzystna?

3. Jak byś odpowiedział, gdyby po tym, jak podzieliłeś się w rozmowie powyższymi ideami ktoś cię zapytał: „Które prawdy są wspólne dla wszystkich religii?”

4. Zapamiętaj jeden lub dwa z następujących fragmentów z Pism Bahá'u'lláha:

„Nie może być najmniejszej wątpliwości, że ludy świata niezależnie od rasy i religii czerpią natchnienie z jednego niebiańskiego Źródła i są poddanymi jednego Boga”⁸.

„Przestajcie z wyznawcami wszystkich religii w duchu życzliwości i koleżeństwa”⁹.

„Zasadniczym celem ożywiający Wiarę Boga i Jego Religję jest zabezpieczenie dobra rodzaju ludzkiego i działanie na rzecz jego jedności (. . .)”¹⁰.

„Celem religii Bożej jest miłość i jedność; nie czynicie z niej przyczyny wrogości i niezgody”¹¹.

ROZDZIAŁ 5

Związek między nauką a religią jest kolejnym tematem, który przestudiujecie.

Religia musi być zgodna z nauką. Bóg obdarzył nas rozumem, abyśmy mogli dostrzec, co jest prawdą. Oczekuje się, że zarówno nauka, jak i religia będą spełniać wymogi rozumu. Dlatego powinny się ze sobą zgadzać. Są to dwa skrzydła, na których ludzka inteligencja może wznieść się na wielkie wyżyny, dwa skrzydła, dzięki którym ludzkość może latać. Jedno skrzydło nie wystarcza.

Nauka jest darem Boga. Odkrywa prawa świata fizycznego i pozwala nam przewyciężyć ograniczenia, które narzuciła nam natura. Za pomocą instrumentów naukowych rzeczy niewidzialne widzimy gołym okiem i w jednej chwili komunikujemy się na ogromne odległości. Nauka łączy teraźniejszość z przeszłością i przenika tajemnice przyszłości. Postęp narodu zależy od osiągnięć naukowych.

Religia Boga jest promotorem prawdy, zwolennikiem wiedzy i cywilizatorem rasy ludzkiej. Bez religii nauka staje się narzędziem postępu materializmu, prowadząc w końcu do rozpacz. Kiedy religia przeciwstawia się nauce, staje się zwykłym przesądem. Jeśli religia i nauka będą kroczyć w harmonii, w dużej mierze skończy się nienawiść i gorycz, które obecnie przynoszą ludzkości cierpienie.

1. Jak zawsze, przeczytajcie wypowiedź kilka razy w grupie, akapit po akapicie, i zadawajcie sobie nawzajem pytania, aż przyswoicie sobie treść na tyle dobrze, by potrafić ją wyrazić w sposób naturalny.
2. Jak odpowiedziałbyś komuś, kto powiedziałby: „Religia to już przeszłość; nauka rozwiąże wszystkie problemy ludzkości”. Czy pomocne byłoby wyjaśnienie, że religia nie jest tożsama z przesądem, ale staje się nim bez nauki, i że nauka bez religii prowadzi do rozpacz zrodzonej z materializmu? Czy mógłbyś podać przykłady, jak to się dzieje?

3. Nauczcie się na pamięć jednego lub więcej z następujących fragmentów z Pism Bahá'u'lláha:

„Najpierwszym z tych względów, jakimi Wszechmocny obdarzył człowieka, jest dar rozumu. Daje ono człowiekowi moc rozróżnienia prawdy we wszystkich rzeczach, wiedzie go ku temu, co słuszne i pomaga mu odkrywać tajniki stworzenia”¹².

„Spójrz na świat i zastanów się nad nim przez chwilę. Na twoich oczach odsłania on księgę o sobie samym i odkrywa to, co Pióro twojego Pana, Kształtującego, O Wszystkim Poinformowanego, w niej zapisało”¹³.

„Wiedza jest jak skrzydła życia człowieka i jako drabina dla jego wywyższenia. Jej nabywanie spoczywa na wszystkich”¹⁴.

ROZDZIAŁ 6

Jedność ludzkości jest tematem, który rozbrzmiewa w sercach ludzi na całym świecie i wielu z nich chętnie porozmawia z Tobą o treściach przedstawionych poniżej.

Ogród, w którym obok siebie rosną kwiaty o wielu kolorach i zapachach jest przyjemny dla oka. I choć różne, każdy kwiat zrasza ten sam deszcz i każdy otrzymuje ciepło jednego słońca. Tak jest również z ludzkością. Składa się ona z wielu ras i kolorów. Ale wszyscy pochodzą od tego samego Boga i wszyscy mają to samo pochodzenie. Różnorodność w rodzinie ludzkiej powinna być źródłem harmonii, tak jak w muzyce, gdzie różne nuty łączą się, tworząc doskonały akord.

Jedność jest niezbędna do istnienia. Miłość jest przyczyną życia. W materialnym świecie elementy wszystkich rzeczy połączone są między sobą prawem przyciągania. Prawo przyciągania łączy pewne elementy w formę pięknego kwiatu, lecz gdy to przyciąganie zaniknie, kwiat ulegnie rozpadowi i przestanie istnieć. Tak samo jest z ludzkością: przyciąganie, harmonia i jedność są tymi siłami, które łączą ją w jedno.

Bahá'u'lláh sporządził plan zjednoczenia wszystkich ludów świata. Powinniśmy dać z siebie wszystko, by przyciągnąć je do tego kręgu jedności. Gdy spotykamy ludzi odmiennej rasy, narodowości, religii i poglądów, nie powinniśmy pozwolić, by te różnice stały się między nami barierami. Powinniśmy myśleć o nich jak o różnokolorowych różach rosnących w pięknym ogrodzie ludzkości i cieszyć się z ich towarzystwa.

1. Po przestudiowaniu powyższego tekstu, podobnie jak poprzednio, pomyślcie o wielu rozmowach, które toczą się wokół was. Jakie kwestie zaprzatające umysły ludzi otworzyłyby wam możliwość podzielenia się z nimi tymi ideami?

2. Rozmowa na temat jedności ludzkości może prowadzić do dyskusji na temat znaczenia jedności we własnej wspólnocie. Czy możecie powiedzieć kilka słów o tym, jak każdy z nas może się do tego przyczynić?

3. Może zechcesz nauczyć się na pamięć następujących cytatów, aby z nich korzystać, gdy będziesz rozmawiać na ten temat ze swoimi przyjaciółmi:

„Ustawiono przybytek jedności; nie patrzcie na siebie jak na obcych. Jesteście owocami jednego drzewa i liśćmi jednej gałęzi”¹⁵.

„To światło jedności jest tak potężne, że oświetlić może całą ziemię”¹⁶.

„Zwróćcie oblicze w stronę jedności i pozwólcie, aby na was padł jej blask. Zbierzcie się razem i w imię Boga postanówcie wyplenić wszystko, co jest źródłem tarć między wami”¹⁷.

„Człowiekowi przystoi wiernie trzymać się tego, co przyczynia się do braterstwa, dobroci i jedności”¹⁸.

ROZDZIAŁ 7

Poniższe akapity pomogą wam wnieść wkład w dyskusję na temat sprawiedliwości, która jest bardzo ważną kwestią dla większości ludzi:

Różnice w możliwościach jednostek są zasadnicze dla ludzkiej egzystencji. Nie jest możliwe, by wszyscy byli tacy sami i by byli równi pod każdym względem. Jednak wszystkimi ludzkimi sprawami powinna rządzić zasada sprawiedliwości. Sprawiedliwość musi być rzeczą świętą i prawa wszystkich ludzi należy chronić.

Sprawiedliwość nie jest ograniczona. Jest to wartość powszechna, która musi działać we wszystkich warstwach społecznych. Każdy członek społeczeństwa powinien czerpać pożytek z cywilizacji, ponieważ wszyscy należymy do ciała ludzkości. Jeśli jedna część tego ciała przeżywa udręki i ból, wszystkie inne części również nieuchronnie ucierpią. Jak to możliwe, by jedną osobę dotknęło nieszczęście, a reszta żyła w spokoju? Dzisiejszemu społeczeństwu brakuje niezbędnej wzajemności i symetrii. Nie jest ono odpowiednio zorganizowane. Potrzebne są prawa i zasady, które zapewnią dobro i szczęście wszystkim członkom ludzkiej rodziny.

Sprawiedliwość spoczywa na dwóch filarach: nagrodzie i karze. Rządy sprawowane przez tych, którzy nie mają wiary i nie obawiają się Boskiej kary, będą egzekwować niesprawiedliwe prawa. Nadzieja na nagrodę i strach przed karą są potrzebne, jeśli chcemy zapobiec uciskowi. Ustawodawcy i administratorzy praw powinni zdawać sobie sprawę z duchowych konsekwencji swych decyzji. Władcy, którzy wierzą, że konsekwencje ich działań będą podążać za nimi poza tym ziemskim życiem i którzy wiedzą, że ich sądy będą wazone na wadze Boskiej sprawiedliwości, z pewnością unikną tyranii i ucisku.

1. Kiedy już nauczysz się wyrażać powyższe myśli w sposób naturalny, zastanów się, w jakich tematach rozmów przydałyby się spostrzeżenia, które proponuje powyższa treść.

2. Jak odpowiedziałbyś komuś, kto wierzy, że niesprawiedliwość nigdy się nie skończy?

3. Zachęcamy do nauczenia się na pamięć poniższych kilku cytatów z Pism Bahá'u'lláha odnoszących się do sprawiedliwości.

„Światłem ludzi jest sprawiedliwość. Nie gaście jej przeciwnymi wiatrami ucisku i tyranii. Celem sprawiedliwości jest ukazanie się jedności pomiędzy ludźmi”¹⁹.

„Żaden blask nie może się równać z blaskiem sprawiedliwości. Organizacja świata i spokój ludzkości zależą od niej”²⁰.

„Tym, co kształci ten świat jest sprawiedliwość, gdyż opiera się ona na dwóch filarach: nagrodzie i karze. Te dwa filary stanowią źródło życia dla świata”²¹.

ROZDZIAŁ 8

Przepaść między bogatymi a biednymi z każdym dniem się powiększa, a poniższy tekst pomoże wam w rozmowie z przyjaciółmi na ten i podobne tematy.

Dziś, z powodu braku wzajemności i harmonijnych relacji, niektórzy członkowie społeczeństwa są zadowoleni, żyjąc w wielkim komforcie i luksusie, podczas gdy inni są w potrzebie, nie mając jedzenia ani dachu nad głową. Jedni są ogromnie bogaci, a inni żyją w skrajnym ubóstwie.

Prawa społeczne muszą być sformułowane i egzekwowane w taki sposób, aby nie było możliwe, by nieliczni gromadzili nadmierne bogactwa, a inni pozostawali bez środków do życia. Nie oznacza to, że wszystko musi być po równo, ponieważ różnice w stopniu i możliwościach są nieodłącznym elementem stworzenia. Ale godny ubolewania nadmiar bogactwa, któremu towarzyszy demoralizująca nędza, może zostać zniesiony. Jeśli słuszne jest, aby kapitalista posiadał majątek, to równie słuszne jest, aby robotnik miał wystarczające środki do życia. Kiedy widzimy skrajne ubóstwo, gdzieś znajdziemy tyranie.

Istotą tej sprawy jest to, że Boska sprawiedliwość musi się przejawiać w warunkach ludzkich. Podstawy zdrowego stanu gospodarczego są z natury Boskie i są związane ze światem serca i ducha. Bogaci muszą dawać ze swej obfitości, muszą zmiękczać swe serca i rozwijać inteligencję pełną współczucia. Serca muszą być tak zespolone, miłość musi stać się tak dominująca, że bogaci z wielką chęcią podejmą kroki w celu trwałego wprowadzenia zmian gospodarczych. Oni sami muszą zrozumieć, że nie jest ani sprawiedliwe, ani zgodne z prawem, aby posiadali wielkie bogactwa, podczas gdy w społeczności panuje skrajne ubóstwo. W ten sposób chętnie oddadzą swoje bogactwa, zachowując tyle, ile pozwoli im wygodnie żyć.

1. Przeczytaj powyższy tekst i przeanalizuj go w swojej grupie tak jak zwykle. Ludzie myślą o wielu sprawach związanych z bogactwem i ubóstwem — o zatrudnieniu, zarobkach, mieszkaniach, by wymienić tylko kilka z nich. Czy możesz pomyśleć

o innych tematach, w dyskusji nad którymi przydałyby się pomysły zawarte w tym tekście?

2. Co byś odpowiedział, gdyby ktoś, kto usłyszał, jak mówisz o powyższych ideach, zadał ci następujące pytanie: „Czy chcesz powiedzieć, że bogaci w końcu to rozumieją i poprą surowe przepisy podatkowe i chętnie będą płacić tyle, ile naprawdę powinni? Co sprawia, że myślisz, że to możliwe?”

3. Naucz się jednego lub dwóch z tych cytatów z Pism Bahá'u'lláha:

„... godne i piękne wydać winniście owoce, by dla was i dla innych z tego był pożytek. Wszystkim więc jest nakazane poświęcać się rzemiosłom i sztukom, w nich bowiem tkwi tajemnica dostatku, o wy, którzyście obdarzeni rozumem!”²².

„Jeśli twoje oczy będą zwrócone w stronę miłosierdzia, zapomnij o rzeczach, które przynoszą ci korzyść i trzymaj się tego, co przyniesie korzyść ludzkości. A jeśli twoje oczy będą zwrócone w stronę sprawiedliwości, wybierz dla twojego sąsiada to, co byś wybrał dla siebie”²³.

„Błogosławiony jest ten, kto przedkłada swego brata ponad siebie”²⁴.

„Żaden miły uczynek dotąd nie poszedł i nigdy nie pójdzie na marne, gdyż dobre dzieła to skarby przechowywane u Boga dla dobra tych, którzy działają”²⁵.

„... uważajcie, byście nie przeciągnęli struny umiaru i nie zostali policzeni pośród rozrzutnych”²⁶.

ROZDZIAŁ 9

Poniżej przedstawiamy kilka pomysłów, które pomogą wam uczestniczyć w rozmowie na temat uprzedzeń.

Upředzenia we wszystkich swoich formach — religijne, rasowe, płciowe, etniczne, ekonomiczne — niszczą gmach ludzkości i są sprzeczne z nakazami Boga. Przez tysiące lat ludzkość cierpiała z powodu wojen i rozlewu krwi, których przyczyną były takie czy inne upředzenia. Tak długo, jak one trwają, ludzkość nie zazna spokoju.

Bóg wysłał swoich Proroków wyłącznie w celu stworzenia miłości i jedności. Wszystkie niebiańskie Księgi są spisane słowem miłości. Jeśli okażą się one przyczyną wyobcowania, staną się bezowocne. Dlatego uprzedzenia religijne są szczególnie sprzeczne z wolą i nakazem Boga.

Uprzedzenia narodowościowe są całkowicie nieuzasadnione. Ziemia jest jednym lądem, jednym krajem. Linie i granice, które oddzielają narody są wymyślone, nie zostały stworzone przez Boga. Ludzie uznają rzekę za linię graniczną między dwoma krajami, nadając każdej stronie nazwę, podczas gdy rzeka została stworzona dla obu i jest naturalną arterią dla wszystkich. Czy nie jest to wyobrażenie i ignorancja, które popychają ludzi do czynienia z dobrodziejstw życia przyczyną wojny i zniszczenia?

Uprzedzenia rasowe to nic innego jak przesady. Kolor skóry danej osoby jest jedynie wynikiem przystosowania się jej przodków do klimatu i środowiska. Charakter jest prawdziwym kryterium człowieczeństwa. Doskonałość nie zależy od rasy i koloru skóry. Wiara, czystość serca, dobre uczynki i godna pochwały mowa są tym, co jest przyjmowane na progu Boga.

Przez bardzo długi czas kobiety były podporządkowywane mężczyznom i krzywdzone. Rozróżnienie między mężczyzną a kobietą jest wymogiem świata fizycznego, w świecie ducha są oni równi. W ocenie Boga nie ma rozróżnienia na mężczyznę i kobietę. Cała ludzkość została obdarzona przez Niego inteligencją i percepcją. Wszyscy mają zdolność do nabywania cnót. Nie ma dziś okoliczności, w których płeć człowieka stanowiłaby podstawę do stosowania dyskryminacji.

Zgodnie ze słowami Starego Testamentu, Bóg powiedział: „Uczyńmy człowieka na nasz obraz, na nasze podobieństwo”. Odnosi się to w sposób oczywisty również do kobiet. Człowiek został stworzony na obraz Boży, to znaczy, że w rzeczywistości ludzkiej odbijają się i ujawniają cnoty Boskie. Dotyczy to całej ludzkości. Jakże nie do utrzymania jest twierdzenie, że tylko osoby jednego koloru skóry, pochodzenia etnicznego czy narodowości zostały stworzone na podobieństwo Boga. Jakże absurdalne jest sugerowanie, że tylko ludzie zamożni zostali stworzeni na Jego podobieństwo, albo uważanie, że kryterium bliskości Boga jest wysoka pozycja w społeczeństwie. Ludzkość nie może osiągnąć oświecenia inaczej, jak tylko przez porzucenie uprzedzeń i przyswojenie sobie moralnych zasad Królestwa.

1. Przeanalizuj powyższy tekst, tak jak poprzednio, a następnie pomyśl o wyzwaniach, które twoi przyjaciele i sąsiedzi poruszyli w rozmowie, a które wymagają eliminacji uprzedzeń.

2. Co byś odpowiedział, gdyby ktoś, kto słyszał, jak dzielisz się powyższymi myślami, zapytał cię: „Czy możemy mieć uprzedzenia i nie wiedzieć o tym?”

-
-
-
3. Możesz znaleźć okazję do włączenia do dyskusji nad tymi ideami jednego lub innego z poniższych cytatów z Pism Bahá'u'lláha:

„Ziemia to jeden kraj i cała ludzkość to jego obywatele”²⁷.

„Wszystkie sadzonki świata pojawiły się z jednego Drzewa, a wszystkie krople z jednego Oceanu, i wszystkie istoty zawdzięczają swoje istnienie jednej Istocie”²⁸.

„Ten zaprawdę jest człowiekiem, kto oddaje się dziś służbie na rzecz całego rodzaju ludzkiego”²⁹.

„Światło dobrego charakteru góruje nad światłem słońca i blaskiem jego”³⁰.

„Wyróżnienie człowieka nie polega na ozdobach czy bogactwie, lecz na cnotliwym zachowaniu i prawdziwym zrozumieniu”³¹.

„Niech Bóg pozwoli, abyście mogli łaskawie otrzymać pomoc w każdym warunkach, by roztrzaskać bożki przesądu i zedrzeć zasłony wyobrażeń ludzi”³².

„Spośród wszystkich ludzi najopieszalszym jest ten, który próżno wadzi się słowami, albo też wynieść się stara nad brata swego”³³.

ROZDZIAŁ 10

W rozmowach z przyjaciółmi często będziesz mógł wykorzystać idee zawarte w poniższym tekście na temat równości mężczyzn i kobiet:

Poprzez swe światło i żar, słońce odkrywa rzeczywistość wszystkich rzeczy na ziemi. Owoc ukryty w drzewie pojawia się na jego gałęziach w odpowiedzi na moc słońca. Podobnie Słońce Bahá'u'lláha promieniejące w całej swej świetności na duchowym niebie ujawnia rzeczywistość nieznaną w przeszłości. Dlatego też w obecnych czasach zasada równości mężczyzn i kobiet została w pełni uznana i jest obecnie faktem dokonanym.

Bahá'u'lláh jasno oświadczył, że w oczach Boga nie ma różnicy pomiędzy kobietami a mężczyznami. Stan nierówności, który istniał przez wieki nie jest wynikiem wyższości mężczyzny. Wziął się on stąd, że kobiety nie miały takich samych możliwości rozwoju swojego potencjału. Jednak pomimo zachowywanych wobec nich uprzedzeń, jest wiele kobiet w historii ludzkości, które dokonały najwspanialszych osiągnięć.

Jedną z takich kobiet była perska poetka Táhirih. Urodziła się ona na początku XIX wieku w kraju, w którym kobiety były całkowicie podporządkowane mężczyznom. Była pierwszą kobietą, która przyjęła prawdę o nowym Objawieniu Bożym. Będąc świadkiem świtu nowego Dnia, była całkowicie przekonana, że nadszedł czas, by

rzeczywistość równości kobiet i mężczyzn została uznana. Poświęciła całą swą energię na głoszenie tej prawdy. Jej wiedza i elokwencja zadziwiała najbardziej uczonych jej czasów. Pomimo iż wszystkie siły dyktatorskiego króla oraz ciemnego i butnego kleru wymierzone były przeciwko niej, ani na moment nie zawahała się mówić prawdy. Ostatecznie oddała swe życie dla nowej Wiary, której była tak niezachwianą wyznawczynią.

Wiara w coś, co nie było zamiarem Boga jest ignorancją i przesądem. Dziś przed kobietami powinny otworzyć się wszelkie możliwości kształcenia i obejmowania równych mężczyznom pozycji na wszystkich polach ludzkiej działalności. Dopóki równość mężczyzn i kobiet nie stanie się w tym świecie rzeczywistością – tak jak jest to w królestwie ducha – prawdziwy rozwój ludzkości nie będzie możliwy.

1. Jak zawsze, przestudujcie ten tekst w grupie i przećwiczcie opowiadanie o ideach w nim zawartych. Czy są jakieś rozmowy, które przeprowadziłeś ostatnio z przyjaciółmi, w których przydałyby się te spostrzeżenia? Jakie kwestie były przedmiotem dyskusji?

2. Które z przekonań i postaw przeważających w dzisiejszym społeczeństwie będą musiały się zmienić, jeśli kobiety mają zająć pozycję na równi z mężczyznami na wszystkich polach działalności?

3. Poniżej znajduje się kilka cytatów z Pism Bahá'u'lláha, których możesz chcieć nauczyć się na pamięć:

„Kobiety i mężczyźni byli i zawsze będą równi w obliczu Boga”³⁴.

„Zali nie wiecie, dlaczego z jednej was ulepiliśmy gliny? By nie wynosił się nikt z was ponad innego”³⁵.

„Tego Dnia Ręka Bożej łaski usunęła wszelkie różnice. Słudzy Boga i Jego służebnicy traktowani są jednakowo”³⁶.

ROZDZIAŁ 11

Ostatni tekst, o którego przestudiowanie jesteście proszeni, dotyczy powszechnej edukacji:

Promowanie kształcenia jest najpilniejszym wymogiem naszych czasów. Żaden naród nie może osiągnąć dobrobytu, dopóki nie uczyni edukacji jednym ze swych głównych zadań. Główną przyczyną upadku narodu jest brak dostępu do wiedzy.

Kształcenie musi zaczynać się w wieku niemowlęcym. Obowiązkiem ojca i matki jest usilne dążenie do wychowania swych dzieci, doskonalenia ich charakterów zgodnie z duchowymi i moralnymi prawami oraz kształcenia w nauce i sztuce. Matki są pierwszymi wychowawczyniami ludzkości. Pielęgnują dzieci w kołysce i karmią je z piersi wiedzy. Każde dziecko musi być wykształcone. Jest to sprawa, która nie może zostać zaniedbana. Jeśli rodzice mogą pokryć konieczne wydatki, powinni to uczynić. W przeciwnym wypadku społeczność musi zapewnić środki na edukację dziecka.

Edukacja powinna wykształcić w każdej ludzkiej istocie pragnienie osiągnięcia doskonałości. Człowiek winien rozmiłować się w ludzkiej doskonałości i z pasją do niej dążyć. Powinien też dążyć do duchowego wyróżniania się i stania się znanym z cnót ludzkiego świata – ze szczerości, lojalności, służby ludzkości, miłości i sprawiedliwości. Musi się starać wyróżnić swym dążeniem do zaprowadzania pokoju i jedności oraz krzewienia nauki. Prowadzenie ludzi taką ścieżką jest prawdziwym zadaniem edukacji.

1. Po przestudiowaniu tego tekstu w grupie, spróbuj zidentyfikować niektóre z obaw, jakie Twoi przyjaciele mają na temat edukacji. W jaki sposób powyższe treści odpowiadają na ich obawy?

2. Naucz się na pamięć jednego lub więcej z następujących cytatów z Pism Bahá'u'lláha:

„Niepożądanym jest, aby pozostawić człowieka bez wiedzy i umiejętności, gdyż staje się on wtedy jedynie nieplodnym drzewem”³⁷.

„Przystosujcie swe umysły i wolę na wychowywanie ludów i rodów ziemi . . .”³⁸.

„Sztuka, rzemiosło i nauka poprawiają świat istnienia i prowadzą do jego uszlachetnienia. Wiedza stanowi skrzydła w życiu człowieka i drabinę dla jego wywyższenia”³⁹.

„Zaprawdę, wiedza jest prawdziwym skarbem człowieka, źródłem jego chwały, hojności, radości, wywyższenia, wesela i szczęścia”⁴⁰.

ROZDZIAŁ 12

Pokój jest kwestią, o której wszyscy myślą. Jego ustanowienie jest bardzo pilne i konieczne. Teraz, kiedy już przemyślałeś zasady przedstawione w poprzednich rozdziałach, warto się zastanowić nad kwestią powszechnego pokoju.

Wiele zależy oczywiście od tego, czy rządy podejmą praktyczne kroki w celu wyeliminowania wojny. Porozumienia polityczne w celu rozstrzygnięcia sporów i ograniczenia zbrojeń są niezbędne w dążeniu do pokoju, podobnie jak niezliczone formy międzynarodowej współpracy między narodami. Jednak bez względu na to, jak ważne są takie działania, nie doprowadzą one do trwałego pokoju, jeśli na całym świecie nie zostaną ustanowione zasady, o których była mowa wcześniej. Jeśli ludzie nie nauczą się badać rzeczywistości i nie zrozumieją, że prawda jest jedna, to musimy zadać sobie pytanie, czy odwieczne animozje nie będą nadal trwały? Wszyscy mamy to samo pochodzenie. Bóg czuwa nad nami wszystkimi i kształci nas wszystkich poprzez swoich Objawicieli. Ich nauki opierają się na tym samym fundamencie miłości i braterstwa. Tylko wtedy, gdy uznana zostanie jedność religii, ustaną religijne spory, a światło religii oświeci drogę do pokoju. Musimy dalej zapytać, czy nie jest konieczne, aby nauka i religia działały w harmonii, aby rozproszyć chmury ignorancji i wykazać fałsz wszystkich form uprzedzeń, z których każde jest potężną barierą dla pokoju? Kolejnym pytaniem, jakie należy zadać jest to, czy można zbudować pokojowy świat, jeśli obecna niezmierna dysproporcja między bogatymi a biednymi nie zostanie rozwiązana w każdym zakątku globu? I dopiero wtedy, gdy kobiety będą mogły wejść we wszystkie sfery ludzkich działań na równi z mężczyznami, przemoc, która charakteryzowała tak wiele historii, ustąpi miejsca pokojowi i prawdziwemu dobrobytowi. Dorastające pokolenia muszą być powszechnie kształcone według takich zasad, w przeciwnym razie wszelkie nadzieje na pokój zostaną zaprzepaszczone. Naucz się następujących słów Bahá'u'lláha na pamięć, abyś mógł podzielić się nimi z innymi zatroskanymi o przyszłość ludzkości osobami:

„Dobro ludzkości, jej pokój i bezpieczeństwo są nieosiągalne, dopóki i o ile nie ustanowi się wśród niej na trwale jedności”⁴¹.

PRZYPISY

1. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 109:2 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).
2. Ibid., 132:1.
3. Ibid., 34:5.
4. Bahá'u'lláh, „*Lawh-i-Maqsúd*” [*Tablica Maqsúda*], *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, bahairesearch.com, 2019, 11:1.
5. Bahá'u'lláh, *Kitáb-i-Íqán*, Wydawnictwo Bahá'í, 1998, 2:50.
6. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 28:2 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).
7. Ibid., 24:1.
8. Ibid., 111:1.
9. Ibid., 43:6.
10. Ibid., 110:1.
11. Bahá'u'lláh, „*Lawh-i-Maqsúd*” [*Tablica Maqsúda*], *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, bahairesearch.com, 2019, 11:1.
12. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 95:1 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).
13. Bahá'u'lláh, „*Lawh-i-Hikmat*” [*Tablica Mądrości*], *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, bahairesearch.com, 2019, 9:13.
14. Ibid., „*Tajalliyát*” [*Blaski*], 5:13.
15. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 112:1 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).
16. Ibid., 132:3.
17. Ibid., 111:1.
18. Bahá'u'lláh, „*Lawh-i-Dunyá*”, w: *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, 7:21.
19. Ibid., „*Kalimát-i-Firdawsíyyih*” [Słowa Raju], w: *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, 6:26.
20. Bahá'u'lláh, cytowany przez Shoghiego Effendiego w: *Nadejście Boskiej Sprawiedliwości*, wersja elektroniczna 2019 r., bahairesearch.com, 42.

21. Bahá'u'lláh, „*Ishráqát*” [*Wspaniałości*], *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, bahairesearch.com, 2019, 8:61.
22. Bahá'u'lláh, *Słowa ukryte*, Wydawnictwo Bahá'í, 2018, pers. 80.
23. Bahá'u'lláh, „*Kalimát-i-Firdawsíyyih*” [Słowa Raju], *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, bahairesearch.com, 2019, 6:19.
24. Bahá'u'lláh, „*Kalimát-i-Firdawsíyyih*” [Słowa raju], *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas* (wersja elektroniczna 2019, bahairesearch.com), 6:39.
25. Bahá'u'lláh, w *Huqúqu'lláh—Prawo Boga: Kompilacja wyjątków z Pism Bahá'u'lláha i 'Abdu'l-Bahy oraz listów napisanych w imieniu Shoghiiego Effendiego i Powszechnego Domu Sprawiedliwości*, (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 2019), 16, 9.
26. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 118:2 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).
27. *Ibid.*, 117.
28. Bahá'u'lláh, cytowany przez Shoghiiego Effendiego, *The Promised Day Is Come* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1996, 2018 printing), akapit 279, 187.
29. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 117:1 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).
30. Bahá'u'lláh, „*Tarazat*” [Ornamenty], *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, bahairesearch.com, 2019, 4:12.
31. *Ibid.*, 6:3.
32. *Ibid.*, 6:3.
33. Bahá'u'lláh, *Słowa ukryte*, Wydawnictwo Bahá'í, 2018, pers. 5.
34. Bahá'u'lláh, w: *Kobiety*, Kompilacja zebrana przez Dział Badań Powszechnego Domu Sprawiedliwości, Polska wersja 2020 r., 54.
35. Bahá'u'lláh, *Słowa ukryte*, Wydawnictwo Bahá'í, 2018, arab. 68.
36. Bahá'u'lláh, w kompilacji *Kobiety*, Polska wersja 2020 r., 3.
37. Bahá'u'lláh, in *Excellence in All Things: A Compilation of Extracts from the Bahá'í Writings*, compiled by the Research Department of the Universal House of Justice (London: Bahá'í Publishing Trust, 1981, 1989 printing), 5, 2.
38. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 156:1 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).

39. Bahá'u'lláh, *Epistle to the Son of the Wolf* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1988, 2016 printing), p. 26.
40. Bahá'u'lláh, „*Tajalliyát*” [Blaski], *Tablice Bahá'u'lláha objawione po Kitáb-i-Aqdas*, bahairesearch.com, 2019, 5:15.
41. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 131:2 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).

Tematy do pogłębiania wiedzy

Cel

Wyrobić nawyk odwiedzania przyjaciół i sąsiadów,
żeby rozmawiać z nimi na tematy o znaczeniu duchowym.

ROZDZIAŁ 1

Ta trzecia część książki, podobnie jak poprzednia dotyczy zdolności, które umożliwiają nam podjęcie pełnej głębokiego znaczenia i podnoszącej na duchu rozmowy. W drugiej części skupiliśmy się na licznych okazjach, które pojawiają się, by podnieść poziom rozmowy poprzez odwołanie się do duchowych zasad. W tej części skupimy się na odwiedzinach w domach przyjaciół i sąsiadów, aby wspólnie odkrywać tematy kluczowe dla życia społeczności.

W wioskach i sąsiedztwach na całym świecie grupy przyjaciół intensywnie angażują się w szereg powiązanych ze sobą działań, które obejmują regularne spotkania modlitewne, zajęcia duchowej edukacji dzieci, spotkania młodszej młodzieży, kółka studium, obozy młodzieżowe oraz różnego rodzaju kampanie. W miarę jak ten wzór działalności zakorzenia się w danym miejscu i gdy coraz więcej osób poświęca się służbie, grupa trzonowa przyjaciół rośnie pod względem liczebności i siły. Systematyczny program odwiedzin w coraz większej liczbie domów w wiosce lub sąsiedztwie jest istotnym elementem procesu budowania społeczności, który obecnie nabiera tempa. Podczas takich wizyt poruszane są różnorodne tematy. Nauczyciel bahaickich zajęć dla dzieci, na przykład, musi często odwiedzać rodziców dzieci, aby porozmawiać z nimi na tematy związane z edukacją. Podobnie domy młodszej młodzieży muszą odwiedzać ci, którzy służą jako animatorzy i wychowawcy, aby porozmawiać na tematy dotyczące wyzwań i możliwości związanych z tymi obiecującymi latami w życiu człowieka. Równie istotne okazują się rozmowy z domownikami na tematy pogłębiające ich znajomość Wiary. W sumie nie do przecenienia jest wpływ takich odwiedzin na kulturę społeczności, która się w niej rodzi.

ROZDZIAŁ 2

Na potrzeby tego rozdziału przyjrzymy się wymyślonemu sąsiedztwu, w którym zachodzi opisany powyżej proces, i wykorzystamy go jako kontekst do zbadania rodzajów rozmów, które mogą się rozwinąć podczas takich odwiedzin.

Alejandra jest młodą kobietą na trzecim roku studiów. Ona i jeden z jej braci, również student, mieszkają z rodzicami w sąsiedztwie, które sobie wyobrażamy, w domu, w którym się urodzili i dorastali. Cała czwórka oraz młode małżeństwo, które niedawno przeprowadziło się do tej dzielnicy, spotykają się co tydzień na modlitwie i konsultacjach na temat postępu działań, które są podejmowane wokół nich, w społeczności liczącej około 8000 mieszkańców. Trzy inne osoby uczestniczą od czasu do czasu w tych cotygodniowych spotkaniach i zaczynają myśleć w sposób systematyczny nie tylko o swoich własnych działaniach, ale także o całym procesie budowania społeczności: nauczycielka zajęć dla dzieci, która rozpoczęła działalność sześć miesięcy temu i dwóch siedemnastolatków, którzy kierują wysiłkami grupy młodszej młodzieży z pomocą starszego brata Alejandry, który był animatorem ich własnej grupy, gdy byli młodszy i który regularnie odwiedza swoich rodziców.

Pierwszy zestaw rozmów, który przeanalizujemy, to rozmowy Alejandry i Sanchezów, rodziny znanej i szanowanej w sąsiedztwie. Mąż i żona są po sześćdziesiątce i, po wychowaniu synów i córek, mieszkają sami kilka przecznic od domu Alejandry. Państwo Sanchez umieją czytać i pisać, ale nie zdobyli zbyt wiele formalnego wykształcenia. Powszechny szacunek, jakim się cieszą, wynika z mądrości, którą nabyli przez doświadczenie w życiu pełnym hojności i czystych uczynków. Byli świadomi nauk bahaickich od jakiegoś czasu, ale dopiero niedawno zdecydowali się zbadać je na poważnie. Tydzień temu zakomunikowali rodzicom Alejandry swoje pragnienie wstąpienia do wspólnoty. Zaplanowano już spotkanie powitalne,

a ponadto ustalono, że Alejandra będzie ich regularnie odwiedzać przez kilka tygodni, aby podzielić się z nimi serią tematów, które pomogą im pogłębić znajomość Wiary. Śledząc relacje z tych wizyt, będziecie mogli zgłębić te tematy i jednocześnie zastanowić się nad dynamiką rozmowy przy takich okazjach.

ROZDZIAŁ 3

Alejandra planuje oprzeć swoją pierwszą rozmowę z państwem Sanchez na poniższym krótkim wyjaśnieniu tematu, jakim jest wieczne Przymierze Boga.

Stwórcą wszystkich rzeczy jest Bóg, Jedyny, Nieporównywalny, Samoistny. Bahá'u'lláh naucza nas, że umysł ludzki nie jest w stanie pojąć istoty Boga, gdyż skończoność nie może pojąć nieskończoności. Wyobrażenia na Jego temat, jakie tworzą wyznawcy różnych religii są jedynie wytworami ich własnej wyobraźni. Bóg nie jest człowiekiem, nie jest też jedynie siłą obecną w całym wszechświecie. Z konieczności, odnosząc się do Źródła naszego istnienia, musimy używać słów takich jak: Niebiański Ojciec, Niebiańska Siła, Wielki Duch, które wyrażają Jego imiona i przymioty w ludzkim języku, a które są zupełnie nieodpowiednie, aby Go opisać.

W Słowach Ukrytych czytamy:

„O Synu Człowieczy! Kochałem się w twórczości Mojej, przeto stworzyłem cię. Kochaj ty Mnie zatem, abym wymienił imię twoje i duszę twą napelnił duchem życia”¹.

W tym fragmencie Bahá'u'lláha mówi nam, że miłość Boga do nas jest powodem naszego istnienia. Musimy zawsze być świadomi tej miłości, która nas chroni, podtrzymuje i napelnia duchem życia. W chwilach trudności czy spokoju, smutku czy radości musimy pamiętać, iż Jego miłość nieustannie nas obejmuje.

Z nauk bahaickich wiemy, iż gdy Bóg stworzył nas dzięki swej miłości, zawarł On z nami Przymierze. Słowo „przymierze” oznacza umowę lub obietnicę pomiędzy dwojgiem lub więcej ludzi. Zgodnie z wiecznym Przymierzem, Wszechszcudry Stwórca nigdy nas nie opuszcza i co pewien czas ujawnia nam swą Wolę i swój Cel poprzez jednego ze swych Objawicieli.

Czasownik „objawiać” oznacza odkrywać, ukazywać coś, co nie było uprzednio wiadome. Objawiciele Boga to te wyjątkowe Istoty, które odkrywają przed nami Słowo Boże. Są one Powszechnymi Wychowawcami, którzy uczą nas, jak żyć zgodnie z Wolą Bożą i jak osiągnąć prawdziwe szczęście. Pośród tych Objawicieli był Kryszna, Mojżesz, Zaratustra, Budda, Chrystus, Mahomet oraz oczywiście Báb i Bahá'u'lláh, Dwaj Bliźniaczy Objawiciele Boży na ten czas w historii ludzkości.

Tak oto w wiecznym Przymierzu Boga Jego część zawsze była wypełniana. Fundamentalne pytanie, które wszyscy musimy sobie zadać, brzmi: „W jaki sposób wypełniam swoją część Przymierza?”. Odpowiedź, którą znajdujemy we wszystkich pismach religijnych, brzmi: poprzez uznanie Objawiciela Boga i posłuszeństwo Jego naukom. Odpowiedź ta wskazuje na sam cel naszego życia, którym jest poznanie i oddawanie czci Bogu. W Krótkiej Modlitwie Obowiązkowej oświadczamy:

„Daję świadectwo, o mój Boże, że stworzyłeś mnie, abym Cię znał i wielbił. Świadczę w tej chwili o mojej bezsilności a Twojej mocy, o mym ubóstwie a Twoim bogactwie.

„Nie ma innego Boga poza Tobą, Pomocą w Niebezpieczeństwie, Samoistnym”².

Ponieważ niemożliwością jest dla nas poznanie Boga inaczej niż poprzez Jego Objawicieli, jedynym sposobem, w jaki możemy osiągnąć cel naszego życia jest rozpoznanie Ich i podążanie za Ich naukami. Dzisiaj nasze serca przepelnia wdzięczność za dar życia w czasie, gdy spełnia się obietnica zawarta we wszystkich Świętych Księgach, że pokój i sprawiedliwość zostaną ustanowione na ziemi. Bahá'u'lláh ogłasza:

„Oto jest Dzień, w którym spłynęły na ludzi najznakomitsze względy Boga, Dzień, w którym Jego najpotężniejsza łaska napelniła wszystkie stworzone rzeczy. Wszystkie ludy ziemi winny łagodzić dzielące je różnice i zamieszkać w cieniu Drzewa Jego pieczy i troskliwości w idealnej jedności i doskonałym pokoju”³.

Zanim przejdziemy dalej, przeczytajcie powyższe wyjaśnienie i zastanówcie się nad nim akapit po akapicie z innymi uczestnikami waszej grupy. Możecie zadawać sobie nawzajem pytania i wspólnie na nie odpowiadać, aż każdy z was będzie w stanie wyrazić swoje myśli w sposób naturalny i swobodny. Szczególnie ważna jest dobra znajomość cytatów, ponieważ dzielenie się fragmentami Pism w tego rodzaju rozmowach jest nieodzowne. Poniższe ćwiczenia pomogą ci zastanowić się nad ideami przedstawionymi w tym rozdziale oraz nad znaczeniem cytowanych fragmentów:

1. Jak byś wyjaśnił komuś, że Bóg jest niepoznawalną istotą? Pierwszy akapit powyższego tekstu powinien ci pomóc w tym względzie.

2. Dlaczego Bóg nas stworzył? _____

3. Co znaczy słowo „przymierze”? _____

4. Co Bóg obiecał w swoim wiecznym Przymierzu z ludzkością? _____

5. Jaki jest cel naszego życia? _____

6. Skoro nigdy nie poznamy istoty Boga, to co oznacza, że celem naszego życia jest Jego poznanie? _____

7. Co znaczy słowo „objawiać”? _____

8. Wymień kilku Objawicieli Bożych: _____

9. Czego się od nas wymaga, jeśli mamy wypełnić naszą część Przymierza? _____

10. Dokończ poniższe zdania:
- a. Oto jest Dzień, w którym _____ Boga spłynęły na ludzi.
- b. Oto jest Dzień, w którym _____ napełniła wszystkie stworzone rzeczy.
- c. W ten Dzień powinniśmy _____ dzielące nas różnice, i _____ w idealnej jedności i doskonałym pokoju.
11. O co Bahá'u'lláh prosi ludy świata? _____

ROZDZIAŁ 4

Treść tematu, którym Alejandra zamierza podzielić się z państwem Sanchez, nie jest jedyną rzeczą, która zaprzęta jej głowę. Ma nadzieję, że uda jej się zbudować z tą parą silną więź przyjaźni. Z własnego doświadczenia zna szkodliwe skutki uprzedzeń i protekcyjnej postawy. Naturalnie będzie ich unikać. Wyższe studia nie zmniejszyły jej pokory. W sercu ma tylko szczerą miłość i szacunek do Sanchezów. Zastanawiając się nad tym, jak ma wyjaśnić pierwszy temat, przypomina sobie, że jest to początek rozmowy, która będzie się toczyć wiele tygodni. Zdaje sobie sprawę, że choć ważne jest, aby przedstawiać sekwencję myśli w sposób jasny, powinna zatrzymać się w pewnych momentach, aby wysłuchać odpowiedzi pary. „Powinnam starać się nie denerwować”, — mówi sobie, — „ponieważ wtedy będę mówić i mówić, i nie będzie szansy na to, by rozmowa nabrała kształtu”. Alejandra jeszcze przez jakiś czas myśli o swojej wizycie w ten sposób. Gdybyś był na jej miejscu, które z poniższych myśli uznałbyś za odpowiednie, aby pojawić się w Twoim umyśle?

_____ Moim zadaniem jest nauczanie Sanchezów Wiary i upewnienie się, że nauczą się wszystkiego, czego ich uczę.

_____ Jakież to przywilej móc spędzić trochę czasu z tą wspaniałą parą i podzielić się z nimi fragmentami Pism.

- _____ Wiem, że ta wizyta jest ważna. Mam jednak nadzieję, że nie potrwa długo, ponieważ mam inne rzeczy do zrobienia.
- _____ Cytaty będą dla nich zbyt trudne. Powiniennem tylko wspomnieć o kilku prostych ideach. Ważne jest, aby okazywać im miłość.
- _____ W ich wieku Sanchezowie nie mogą się wiele nauczyć.
- _____ Cieszę się na tę wizytę i na wysłuchanie ich spostrzeżeń, kiedy będziemy omawiać temat i zastanawiać się nad cytatami.
- _____ Oni potrafią czytać. Przedstawię tylko temat i zostawię im cytaty do samodzielnego przestudiowania.
- _____ Przedstawiając idee, będę musiała często robić przerwy, abyśmy mogli wspólnie przestudiować cytaty i skonsultować się na ich temat.
- _____ Mam nadzieję, że uda mi się przedstawić cały temat bez przerywania i na koniec zapytać ich, czy mają jakieś pytania.

Czy możesz pomyśleć o innych odczuciach, które chciałbyś lub których nie chciałabyś mieć, przygotowując się do takiej wizyty?

ROZDZIAŁ 5

Pierwsza wizyta Alejandry w domu Sanchezów przebiega pomyślnie. Małżeństwo zauważa jej zdenerwowanie i sprawia, że czuje się swobodnie dzięki swojemu ciepłu i życzliwości. Uważnie słuchają i w pełni uczestniczą w dyskusji, zwracając szczególną uwagę na cytaty. Jedyne momenty trudności pojawiają się pod koniec, kiedy pani Sanchez zaskakuje Alejandrę pytaniem: „Czy zapominam o Chrystusie, przyłączając się do wspólnoty bahaickiej?”. Alejandra zna odpowiedź, ale sformułowanie jej zajmuje jej trochę czasu. Pan Sanchez uśmiecha się i przychodzi z pomocą: „Myślę, że moja miłość do Chrystusa właściwie wzrosła, odkąd poznaliśmy nauki bahaickie”. „I tak jest z tak wieloma osobami na całym świecie”, — dodaje Alejandra, która zebrała swoje myśli. „Ich miłość do Mojżesza, Chrystusa, Kryszny, Buddy, Zoroastra i Mahometa wzmacnia się z powodu tego, czego Bahá'u'lláh naucza o jedności Boga, jedności religii i jedności ludzkości”.

Dobrze by było, żebyście poświęcili chwilę w waszej grupie na przedyskutowanie niektórych cech i postaw, które były niezbędne podczas wizyty Alejandry, aby była ona tak owocna. Najważniejszą z nich jest pokora. Podstawą wszelkiej pokory jest pokora przed Bogiem. Z niej rodzi się pokora wobec Jego stworzeń. W żadnym momencie pokora nie jest ważniejsza niż wtedy, gdy mówi się o Bogu i Jego Objawicielach. Zastanówcie się nad następującymi słowami Bahá'u'lláha i dołóżcie wszelkich starań, aby je zapamiętać:

„Ci, którzy umiłowali Boga, bez względu na miejsce swojego zgromadzenia i charakter napotkanych osób muszą dokładać wszelkich starań, by z ich postawy wobec Boga i ze sposobu oddawania Mu czci i chwały była taka pokora i uległość, że każdy atom kurzu pod ich stopami będzie mógł zaświadczyć o stopniu ich oddania. Rozmowa, jaką te święte dusze prowadzą, powinna tchnąć taką siłą, że wprawi w drżenie te właśnie atomy pyłu. Umiłowani Boga winni zachowywać się tak, by ziemia, po której stąpają, nigdy nie miała okazji skierować do nich takich oto słów: »Lepsza jestem od was. Spójrzcie, z jaką cierpliwością znoszę ciężar nakładany mi przez rolnika. Jestem narzędziem, które wciąż od nowa udziela wszystkim istotom błogosławieństw, jakie On, Krynica wszystkim łaski, mi

powierzył. Mimo zaszczytu, jaki mnie spotyka, mimo niezliczonych dowodów mojego bogactwa – bogactwa zaspokajającego potrzeby całego stworzenia – spójrzcie na miarę mej pokory, popatrzcie, z jaką całkowitą uległością pozwalam, by deptały mnie ludzkie stopy.(...)»⁴.

Jak już wspomniano, pokora wobec bliźnich wypływa z pokory wobec Boga. Z tą samą pokorą przyjmujemy postawę modlitewną, gdy odwiedzamy dom przyjaciela lub sąsiada, aby wspólnie pogłębić rozumienie pewnych tematów. Podczas rozmowy często kierujemy nasze myśli ku Bogu, prosząc Go, aby oświecił nasze umysły i serca oraz umysły i serca wszystkich obecnych. Istnieje wiele wyrażen i zdań z modlitw, które możemy zapamiętać w tym celu. Oto tylko kilka z nich:

„Rozjaśnij nasze serca, obdarz nas widzącymi oczami i słuchającymi uszami”⁵.

„O Panie! Obdaruj nas Twoimi bezgranicznymi dobrodziejstwami a światło Twojego przewodnictwa niechaj nas oświeci”⁶.

„Otwórz bramy prawdziwego zrozumienia i pozwól światłu Wiary rozbłysnąć jasno”⁷.

„O Panie! Oświeć nasze oczy, abyśmy mogli ujrzeć Twoje światło”⁸.

„Do Ciebie bez reszty się zwracam, gorąco błagając Cię całym sercem, umysłem i słowem, abyś uchronił mnie od wszystkiego, co sprzeciwia się Twojej woli w tym cyklu Twojej Boskiej jedności (. . .)”⁹.

ROZDZIAŁ 6

Po wizycie w domu państwa Sanchezów i rozmowie z nimi na temat wiecznego Przymierza. „Następna wizyta”, myśli, „byłaby dla nich dobrą okazją do pogłębienia wiedzy o życiu Bahá’u’lláha”. Poniżej znajduje się prezentacja, na której będzie się opierać:

Bahá’u’lláh urodził się 12 listopada 1817 roku w Teheranie – stolicy ówczesnej Persji. Już od dzieciństwa okazywał On niezwykle cechy i Jego rodzice byli przekonani o Jego wielkim przeznaczeniu. Ojciec Bahá’u’lláha, wybitny minister na dworze króla, darzył Syna ogromną miłością. Pewnej nocy śnił on, że Bahá’u’lláh pływał w bezkresnym oceanie, a Jego ciało świeciło i rozjaśniało ogrom wód. Jego głowę otaczały połyskujące, czarne jak atrament włosy, unosząc się na wodzie we wszystkich kierunkach. Wokół Niego zgromadziła się cała ławica ryb, z których każda trzymała się końcówki jednego z Jego włosów. Ilość ryb była zaiste wielka, a mimo to żaden włos nie oderwał się od głowy Bahá’u’lláha. Poruszał się swobodnie i nic Go nie ograniczało, a one wszystkie podążały za Nim. Ojciec Bahá’u’lláha poprosił pewnego człowieka znanego ze swej mądrości o wytłumaczenie tego snu. Ten powiedział mu, iż ten bezkresny ocean to świat istnienia, a Bahá’u’lláh sam, w pojedynkę, zdobędzie nad nim najwyższą władzę. Ławica ryb symbolizowała wrzawę, którą wzbudzi pośród ludów świata. Będzie się On cieszył niezawodną ochroną Wszechmocnego i nic Go nie skrzywdzi.

Zanim Bahá’u’lláh skończył trzynaście czy czternaście lat, na dworze króla był już znany ze swej mądrości i uczoności. Kiedy miał dwadzieścia dwa lata zmarł Jego ojciec i rząd zaproponował Mu to samo wysokie stanowisko. Bahá’u’lláh jednak nie

miał zamiaru spędzić swego życia, zajmując się ziemskimi sprawami. Opuścił dwór i jego ministrów, wybierając drogę przygotowaną dla Niego przez Boga. Poświęcał czas na pomoc uciśnionym, chorym i biednym, i wkrótce stał się znany jako krzewiciel idei sprawiedliwości.

W wieku dwudziestu siedmiu lat Bahá'u'lláh otrzymał przez specjalnego posłańca część Pism Bába, który głosił bliskość Dnia Bożego – Dnia, w którym nowy Objawiciel Boży przyniesie światu pokój, jedność i sprawiedliwość, tak długo oczekiwane przez ludzkość. Bahá'u'lláh natychmiast przyjął Przesłanie Bába i stał się jednym z Jego żarliwych zwolenników. Niestety jednak ci, którzy rządzą narodem Persji, zaślepieni swymi własnymi samolubnymi pragnieniami, rozpoczęli barbarzyńskie prześladowania zwolenników Bába. Nie oszczędzono też i Bahá'u'lláha, pomimo Jego szlacheckiego pochodzenia. Niewiele ponad osiem lat po oznajmieniu swojej Misji przez Bába i dwa lata po Jego męczeńskiej śmierci, Bahá'u'lláh wtrącony został do ciemnego lochu zwanego Czarną Otchłanią. Łańcuchy na Jego szyi były tak ciężkie, że nie mógł podnieść głowy. Tam spędził cztery straszliwe miesiące ciężkiej niedoli. Jednak w tym właśnie lochu Duch Boży wypełnił Jego duszę i objawił Mu, iż to On jest Obiecanym wszechczasów. Z tego ciemnego więzienia wzniosło się Słońce Bahá'u'lláha, by oświetlić całe stworzenie.

Po czterech miesiącach spędzonych w Czarnej Otchłani Bahá'u'lláh został pozbawiony całego dobytku i zesłany na wygnanie wraz z rodziną. W przesywającym zimowym chłodziu przemierzali zachodnie góry Persji, idąc w stronę Bagdadu, ówczesnego miasta w Imperium Otomańskim, a dzisiejszej stolicy Iraku. Żadne słowa nie opiszą ich cierpień, gdy setki kilometrów szli pieszo, w śniegu i po zlodowaciałej ziemi, do tego naznaczonego przeznaczeniem miasta.

Sława Bahá'u'lláha wkrótce rozniosła się po Bagdadzie oraz innych miastach tego regionu i coraz więcej ludzi przybywało pod drzwi tego Więzienia i Wygnańca, by otrzymać Jego błogosławieństwo. Było jednak kilka osób, które zazdrościły Mu sławy. Pośród nich był przyrodni brat Bahá'u'lláha – Mírza Yaḥyá, który znajdował się pod Jego pełną miłości opieką. Spisek Mírzy Yaḥyá spowodował brak jedności między zwolennikami Bába i wielce zasmucił Bahá'u'lláha. Pewnej nocy, nie mówiąc nikomu, opuścił On swój dom, udał się w góry Kurdystanu i tam prowadził życie samotnika, zagłębiając się w modlitwie i medytacji. Mieszkał w małej jaskini i pożywał się najprostszym pokarmem. Nikt nie znał Jego pochodzenia ani imienia, stopniowo jednak ludzie z okolicy zaczęli opowiadać o „Bezimiennym”, wspaniałym Świętym, który posiadał wiedzę daną Mu od Boga. Gdy wieści o tej Świętej Postaci dosięgły najstarszego Syna Bahá'u'lláha – ‘Abdu’l-Baḥę – Ten natychmiast rozpoznał w Nim swego Ukochanego Ojca. Specjalnym posłańcem przekazano listy, w których błagano Bahá'u'lláha o powrót do Bagdadu. Zgodził się na to, kończąc tym samym okres bolesnej rozłąki, która trwała dwa lata.

Podczas nieobecności Bahá'u'lláha sytuacja wspólnoty babitów gwałtownie się pogorszyła. Przez siedem lat, podczas których mieszkał w Bagdadzie po powrocie z gór, napełniał On prześladowanych i zagubionych zwolenników Bába nowym duchem. Mimo iż nie objawił jeszcze swej wielkiej pozycji, siła i mądrość Jego słów zaczynała zdobywać lojalność rosnącej liczby babitów i podziw ludzi ze wszystkich warstw społecznych. Jednak fanatyczny kler muzułmański nie mógł znieść wielkiego wpływu, jaki Bahá'u'lláh wywierał na ogromną rzeszę dusz. Ponawiali oni skargi do władz, aż wreszcie rząd Persji połączył siły z częścią władz Imperium Otomańskiego, aby odsunąć Bahá'u'lláha dalej od Jego ojczyzny, tym razem do Konstantynopola.

Kwiecień 1863 roku był czasem wielkiego smutku dla mieszkańców Bagdadu. Ten, którego pokochali, opuszczał ich miasto, udając się w nieznaną. Przed odjazdem Bahá'u'lláh przeniósł się do ogrodu na skraju miasta, rozbił tam swój namiot i przez dwanaście dni przyjmował tłumy odwiedzających, którzy przybywali się z Nim pożegnać. Zwolennicy Bába przybywali do tego ogrodu z ciężkim sercem. Choć niektórzy z nich mieli towarzyszyć Bahá'u'lláhowi w następnym etapie Jego wygnania, to wielu z nich musiało zostać i być pozbawionymi Jego bliskości. Jednak Bóg nie chciał, by był to czas przepełniony smutkiem. Bramy Jego nieskończonej łaski otworzyły się szeroko i Bahá'u'lláh oznajmił obecnym, iż jest On Tym, którego zapowiedział Báb – Tym, którego miał objawić Bóg. Smutek ustąpił bezgranicznej radości. Serca się wzniosły, a dusze rozpały się ogniem Jego miłości. Te dwanaście dni w kwietniu będą obchodzone przez bahaitów na całym świecie jako Święta Ridván, rocznica deklaracji Bahá'u'lláha Jego ogólnoświatowej Misji.

Konstantynopol był siedzibą Imperium Otomańskiego i tam znowu wielka mądrość i osobisty urok Bahá'u'lláha zaczął przyciągać coraz więcej ludzi. „On musi opuścić Konstantynopol” – szeptał fanatyczny kler muzułmański, który namówił władze, by wyгнаły Go do Adrianopola. Tam Bahá'u'lláh pozostał przez cztery i pół roku oraz napisał Tablice do królów i władców świata nawołując ich, by porzucili metody ucisku i poświęcili się pracy dla dobra swego ludu. Wtedy Jego wrogowie wymyślili najokrutniejszą karę – wygnanie Go wraz z rodziną do ‘Akki, która w owych czasach uchodziła za najgorszą kolonię karną w całym imperium. „Na pewno zginie w ciężkich warunkach tego miasta-więzienia” – myśleli ci ograniczeni ludzie, którzy wyobrażali sobie, iż potrafią zatrzymać plan, który w ruch wprowadził sam Bóg.

Zbyt wiele cierpień znosił Bahá'u'lláh w ‘Akce, by je tu wszystkie przytaczać. Był pozbawiony jakiegokolwiek wygody, a wrogowie otaczali Go dzień i noc. Warunki więzienne zaczęły się jednak stopniowo zmieniać. Mieszkańcy ‘Akki i jej władze przekonały się o niewinności tej małej grupy bahaitów, którą wygnano do ich miasta. Mądrość i miłość tej wyjątkowej Postaci ponownie przyciągnęła ludzi, chociaż większość z nich nie pojmowała Jego wielkiej pozycji. Po około dziewięciu latach przed Bahá'u'lláhem i Jego zwolennikami bramy miasta-więzienia zostały otwarte. ‘Abdu'l-Basze – Jego ukochanemu synowi – udało się zdobyć dla Ojca godne miejsce do mieszkania poza murami miasta, nareszcie mógł wynająć dom na wsi, gdzie Bahá'u'lláh spędził pozostałe trzynaście lat swego życia we względnie spokojnym i cichym. Obecnie znamy ten dom jako Dwór Bahji, w którym Bahá'u'lláh odszedł z tego świata w maju 1892 r., będąc u szczytu majestatu i chwały.

Bahá'u'lláh rozpostarł sztandar powszechnego pokoju i braterstwa oraz objawił Słowo Boże. Mimo iż wrogowie łączyli przeciw Niemu swe siły, odnosił nad nimi zwycięstwo, tak jak obiecał Mu Bóg, gdy Bahá'u'lláh był zakuty w łańcuchy w Teheranie. Za Jego życia Jego Przesłanie ożywiało serca tysięcy ludzi. Także i dziś Jego Nauki nadal rozprzestrzeniają się po świecie. Nic nie może Go powstrzymać od osiągnięcia Jego ostatecznego celu, czyli zjednoczenia ludzkości w jednej powszechnej Sprawie, w jednej wspólnej Wierze.

Powyższe opowiadanie o życiu Bahá'u'lláha jest dosyć długie. Zanim przejdziesz do poniższych ćwiczeń, przeczytajcie je w grupie akapit po akapicie i zadawajcie sobie nawzajem pytania, aż dobrze nauczycie się treści i będziecie potrafili swobodnie ją opowiedzieć. Poniższa mapa przypomni wam drogę wygnania Bahá'u'lláha i wydarzenia, które miały miejsce na tej drodze.

1. Zapisanie poniżej kolejności głównych wydarzeń związanych z życiem Bahá'u'lláha na podstawie powyższej relacji może wam pomóc.

2. W rozmowie na temat życia Bahá'u'lláha, oprócz sekwencji wydarzeń, istnieje szereg koncepcji, które należy podkreślić. Szczególne znaczenie ma refleksja nad cierpieniem, które znosił z miłości do ludzkości, jak również nad nadzwyczajnymi zwycięstwami osiągniętymi przez Jego Wiarę w obliczu opozycji. Niech w naszych umysłach i sercach wyryte zostaną następujące słowa:

„Wszechwieczne Piękno przystało na to, by być skute kajdanami, ażeby ludzkość była wyzwolona z niewoli i zgodziło się zostać więźniem tej najpotężniejszej z Twierdz, ażeby cały świat osiągnął prawdziwą wolność. Wysączyło aż do dna ten kielich goryczy, by wszystkie ludy ziemi dostąpiły trwałej radości i pełne były wesela. Tak miłosierny jest wasz Pan, Współczujący, Najlitościwszy. Pozwoliliśmy, by Nas poniżono, o wierzący w jedność Boga, ażebyście wy byli wywyższeni i znosiliście rozliczne utrapienia, ażebyście wy prosperowali i rozkwitali. Patrz, jak Tego, który przyszedł wznieść od nowa cały świat, owi dodający Bogu współtowarzyszy przymusili do mieszkania w najopustoszałym z miast!”¹⁰.

3. Kiedy mówimy o cierpieniu Bahá'u'lláha, powinniśmy być ostrożni, aby nie przedstawiać Go jako bezradnej ofiary wrogów. On chętnie zgodził się na bycie skutym w łańcuchy, aby uwolnić ludzkość. Historia Jego życia, choć wypełniona relacjami o wielkim cierpieniu, jest w swej istocie opowieścią o triumfie. Z pomocą prowadzącego przygotujcie krótkie wystąpienie na temat cierpień i zwycięstw Bahá'u'lláha w oparciu o swoją obecną wiedzę o Jego życiu. Poniższe pytania mogą wam się przydać.

- a. Dlaczego Bahá'u'lláh przystał na bycie skutym w łańcuchy? _____

- b. Dlaczego Bahá'u'lláh zgodził się zostać więźniem? _____

- c. Dlaczego Bahá'u'lláh wysączył kielich goryczy? _____

- d. Dlaczego Bahá'u'lláh pozwolił, by Go poniżono? _____

- e. Dlaczego Bahá'u'lláh znosił rozliczne utrapienia? _____

f. Czy Bahá'u'lláh zgodził się cierpieć, ponieważ nie był w stanie uczynić nic innego? _____

g. Jeśli Bahá'u'lláh nie był bezsilny wobec swoich wrogów, to dlaczego zgodził się cierpieć? _____

ROZDZIAŁ 7

Druga wizyta Alejandry w domu Sanchezów jest równie radosna jak pierwsza. Pan i Pani Sanchez są już w pewnym stopniu zaznajomieni z historią życia Bahá'u'lláha, ale chętnie dowiedzą się więcej z prezentacji Alejandry i są wyraźnie poruszeni relacją o Jego cierpieniach. „Wydaje się” – zastanawia się w pewnym momencie pani Sanchez – „że Objawiciele Boga zawsze cierpią z rąk tych, którzy pragną przywództwa i ziemskiej władzy”. Alejandra decyduje, że jest to odpowiedni moment, aby podzielić się z nimi cytatem, który zapamiętała — który wy również znajecie z waszego studiowania ostatniej części — w którym Bahá'u'lláh mówi o cierpieniach, które znosił dla dobra ludzkości, abyśmy mogli być uwolnieni od ucisku i osiągnąć trwale szczęście. Cała trójka przyjaciół czuje się ożywiona rozmową tego dnia.

Zastanawiając się nad kolejną wizytą, Alejandra szybko dochodzi do wniosku, że pozycja ‘Abdu’l-Bahy będzie naturalnym tematem do rozmowy. Oto punkty, które na pewno poruszy:

Najstarszy Syn Bahá'u'lláha, ‘Abdu’l-Bahá jest najbardziej niezwykłą postacią w historii ludzkości i w żadnej z poprzednich religii nie można znaleźć takiej postaci jak On. Rozpoznał Boską pozycję swojego Ojca, gdy był jeszcze dzieckiem i uczestniczył w Jego wygnaniu i cierpieniach. To właśnie pod opieką i ochroną ‘Abdu’l-Bahy Bahá'u'lláh zostawił wspólnotę bahaicką po swoim odejściu. Nigdy nie zdołamy w pełni docenić, jak ogromnym darem Bahá'u'lláh obdarzył ludzkość, dając nam nie tylko swoje najwznioślejsze Objawienie, ale również swojego Syna, przez którego wiedza i mądrość, jak powiedział, będą prowadzić i oświecać świat.

Kiedy studiujemy życie i wypowiedzi ‘Abdu’l-Bahy, zaczynamy rozumieć wyjątkową pozycję, jaką zajmuje On w tym Objawieniu. Należy pamiętać o trzech ważnych aspektach tej pozycji.

Po pierwsze, ‘Abdu’l-Bahá jest Centrum Przymierza Bahá'u'lláha Przymierze zawarte przez Bahá'u'lláha z Jego wyznawcami wymaga, byśmy wszyscy skierowali swe serca ku Centrum i byli wobec Niego całkowicie lojalni. W swoje *Woli i testamencie* ‘Abdu’l-Bahá wyznaczył Shoghiego Effendiego na Strażnika Wiary, centrum, ku któremu wszyscy mają się zwrócić po Jego odejściu. Dzisiaj takie centrum stanowi Powszechny Dom Sprawiedliwości, który został ustanowiony zgodnie z wyraźnym poleceniem Bahá'u'lláha i jasnymi wskazówkami ‘Abdu’l-Bahy i Strażnika. Moc tego Przymierza zespala wspólnotę bahaicką i chroni ją przed podziałem i rozpadem.

Po drugie, ‘Abdu’l-Bahá jest nieomylnym Interpretatorem słów Bahá'u'lláha. Objawienie Bahá'u'lláha jest tak obszerne, a treści ukryte w każdej z Jego wypowiedzi

tak głębokie, iż uważał On za konieczne pozostawić po sobie Interpretatora, którego On sam natchnie. Tak oto przez całe następne pokolenia, ludzkość będzie mogła rozumieć Nauki Bahá'u'lláha, korzystając z interpretacji 'Abdu'l-Bahy zawartych w Jego licznych Tablicach i potwierdzonych zapisach Jego przemówień. Po 'Abdu'l-Basze Strażnik był Interpretatorem Nauk Bahá'u'lláha. Na nim zakończyło się zadanie interpretacji i nikt nie ma prawa interpretować słów Bahá'u'lláha przez resztę Jego Objawienia.

W przeszłości, każdą religię nękały podziały z powodu odmiennych interpretacji fragmentów jej Świętych Pism. Jednak w tym Objawieniu, gdy pojawi się niepewność co do znaczenia jakiejś wypowiedzi Bahá'u'lláha, każdy zwraca się do interpretacji 'Abdu'l-Bahy i Strażnika. Jeśli wątpliwość pozostanie, można zwrócić się po wyjaśnienie do Powszechnego Domu Sprawiedliwości. Nie pozostawia to zatem miejsca na konflikt na tle znaczenia Nauk i chroni jedność Wiary.

Po trzecie, 'Abdu'l-Bahá jest doskonałym Przykładem Nauk swego Ojca. Choć nigdy nie możemy mieć nadziei na osiągnięcie takiego stopnia doskonałości, zawsze powinniśmy Go mieć przed oczyma i starać się podążać za Jego przykładem. Gdy czytamy w Pismach o miłości, możemy zwrócić się do 'Abdu'l-Bahy a zobaczymy samą istotę miłości i życzliwości. Gdy czytamy o czystości, sprawiedliwości, uczciwości, radości i hojności, możemy zwrócić się do Niego, pomyśleć o Jego życiu a zobaczymy jak On wykazywał te cechy w najwyższym stopniu doskonałości.

Znamienna w życiu 'Abdu'l-Bahy była oczywiście Jego służba. Imię „'Abdu'l-Bahá” znaczy „Sługa Bahy” i ten właśnie tytuł 'Abdu'l-Bahá przedkładał ponad wszystkie inne, które Mu przypisywano. Poniższe słowa 'Abdu'l-Bahy są wyrazem Jego gorącego pragnienia służby:

„Imię moje to 'Abdu'l-Bahá. Moje kwalifikacje to 'Abdu'l-Bahá. Moja rzeczywistość to 'Abdu'l-Bahá. Moja chwała to 'Abdu'l-Bahá. Poddaństwo Błogosławionej Doskonałości jest moim wspaniałym, pełnym blasku diademem, a służba całej rasie ludzkiej mą wieczną religią.(...) Nie mam ani nigdy nie będę miał żadnego imienia, żadnego tytułu, żadnego wspomnienia, żadnej pochwały, oprócz 'Abdu'l-Bahá. To jest me życzenie. To jest me największe pragnienie. To jest moje wieczne życie. To moja nieśmiertelna chwała”¹¹.

Oczywiście Alejandra planuje podzielić się z Sanchezami wprowadzeniem do najbardziej wyjątkowej postaci. Ich uznanie dla pozycji, jaką zajmuje 'Abdu'l-Bahá w tej Dyspensacji będzie nadal rosnać w nadchodzących latach. W swoim życiu, gdy będziecie kroczyć ścieżką służby, będziecie mieli wiele okazji, aby przywołać Jego przykład i zastanowić się nad Jego słowami. Już w poprzedniej części zapoznaliście się z niektórymi Jego wypowiedziami i zostaliście zachęteni, by w taki sposób, jak On to czynił, nauczyć się wyrażać idee przedstawione w Jego Tablicach i publicznych przemowach. Na razie, aby umocnić swoje obecne rozumienie Jego pozycji, skonsultujcie się z innymi członkami waszej grupy w sprawie głównych punktów wymienionych powyżej i przećwiczcie mówienie o nich. Refleksja nad cytowanym fragmentem zainspiruje was w wysiłkach, by rozwijać się na ścieżce służby.

ROZDZIAŁ 8

Pytanie, które towarzyszy Alejandrze od początku jej wizyt u państwa Sanchez, brzmi: jakie tematy dyskusji najbardziej pomogą im stać się utwierdzonymi i aktywnymi uczestnikami procesu budowania społeczności w sąsiedztwie? Z jednej strony, są tematy takie jak modlitwa, nieśmiertelność duszy i wytrwałość w miłości Boga, które ma nadzieję z nimi omówić, ponieważ fundamenty ich życia duchowego muszą być stale wzmacniane. Z drugiej strony, ważne będzie, aby poznali wizję wspólnoty, która stopniowo się tworzy i żeby wiedzieli, że mogą wnieść cenny wkład w jej realizację. Podczas rozmowy z państwem Sanchez o pozycji ‘Abdu’l-Bahy, Alejandra stopniowo uświadamia sobie, jaki powinien być temat jej następnej wizyty. „Oni mają wielką jasność co do celu Wiary, jakim jest zjednoczenie ludzi” – myśli. „Tak więc, tematem, który prawdopodobnie powinniśmy teraz zgłębić, jest to, jak budować i utrzymywać zjednoczoną wspólnotę”.

Alejandra rozpoczyna swoją czwartą wizytę od opisanego działań, które są obecnie podejmowane przez stosunkowo niewielką grupę przyjaciół z sąsiedztwa. „W miarę jak nasza liczba będzie wzrastać” – wyjaśnia – „najtrudniejszym zadaniem, które wszyscy musimy wziąć na swoje barki, będzie stawanie się coraz bardziej zjednoczonymi w naszych słowach, myślach i działaniach. Jeśli się zgodzicie, możemy dziś wspólnie zbadać temat jedności”.

„Widzę, jak ważna jest jedność dla rozwoju naszej społeczności” – odpowiada pani Sanchez.

„I w końcu to przesłanie jedności Bahá’u’lláha jako pierwsze przyciągnęło nasze serca do Jego nauk” – mówi pan Sanchez.

„Wybrałam kilka idei i znalazłam cytaty dla każdej z nich” – mówi Alejandra. „Jeśli nie macie nic przeciwko, możemy przejrzeć je po kolei i przedyskutować”.

Poniżej znajduje się lista pomysłów Alejandry:

- Aby nasza wspólnota była naprawdę zjednoczona, każdy z nas musi unikać sporów i waśni Bahá’u’lláh stwierdza:

„W tym Dniu każde oko powinno rozglądać się za tym, co najskuteczniej wywyższy Sprawę Boga. On, którego jest Prawdą Wiekuistą, jest Mi świadkiem! Nic, absolutnie nic nie wyrządzi w tym Dniu większej szkody tej Sprawie niż swary i waśnie, sprzeczki, oziębłe stosunki i apatia pomiędzy tymi, których ukochał Bóg. Omijajcie je z daleka dzięki potędze Boga i Jego nieograniczonemu wsparciu i starajcie się zespalać serca ludzi w Jego Imieniu: Jednoczyciel, Wszechwiedzący, Wszechmądry”¹².

- Powinniśmy darzyć miłością wszystkich we wspólnocie, miłością, która jest odbiciem naszej miłości do Boga. ‘Abdu’l-Bahá mówi:

„Żyćcie w doskonałej jedności. Nigdy nie dopuszczajcie do wzajemnej złości (...) Miłujcie stworzenia przez wzgląd na Boga, a nie dla nich samych. Nigdy nie ogarnie was złość czy zniecierpliwienie, jeśli będziecie je miłować w imię Boga. Ludzkość nie jest doskonała. W każdej istocie ludzkiej znajdują się niedoskonałości i spoglądając na samych tylko ludzi, zawsze będziecie nieszczęśliwi. Lecz jeśli skierujecie wzrok ku Bogu, pokochacie ich i będziecie dla nich życzliwi, gdyż świat Boga jest światem doskonałości i pełni miłosierdzia”¹³.

- Jeśli przy całej miłości, jaką czujemy do siebie nawzajem, pojawiają się między nami napięcia, powinniśmy natychmiast przypomnieć sobie radę ‘Abdu’l-Bahy:

„Zobowiązuję was wszystkich, aby każdy z was skoncentrował wszystkie swoje serdeczne myśli na miłości i jedności. Gdy pojawi się myśl o wojnie, przeciwstawcie jej silniejszą myśl o pokoju. Myśl o nienawiści musi być zniszczona potężniejszą myślą o miłości. Myśli o wojnie niszczą zgodę, dobrobyt, spokój i zadowolenie.

Myśli o miłości budują braterstwo, pokój, przyjaźń i szczęście”¹⁴.

- A jeśli po dołożeniu wszelkich starań, aby nad nimi zapanować, widzimy, że nasze namiętności biorą nad nami górę i znajdujemy się w konflikcie z innymi, powinniśmy przypomnieć sobie te oto słowa Bahá’u’lláha:

„Jeżeli wyniknie między wami jakaś różnica zdań, zobaczcie przed sobą Mnie i bądźcie wzajem pobłażliwi dla swoich wad przez wzgląd na Moje imię oraz w dowód waszej miłości dla Mojej ujawnionej, promiennej Sprawy”¹⁵.

- Duchowa dyscyplina polegająca na pomijaniu wad innych, skupianiu się na ich godnych pochwały zaletach i całkowitym powstrzymaniu się od obmowy jest najbardziej skutecznym środkiem przeciwko rozłamowi. Przewyciężenie skłonności do obmowy jest łatwiejsze, gdy się nawzajem kochamy. Pamiętajmy, że zazwyczaj nie widzimy wad tych, których kochamy i nie mamy trudności w patrzeniu na nich okiem zakrywającym grzech. ‘Abdu’l-Bahá mówi:

„Oko niedoskonałe widzi niedoskonałość. Oko przymknięte na wady spogląda w stronę Stwórcy dusz. On je stworzył, On je szkoli i utrzymuje, obdarza zdolnościami i życiem, wzrokiem i słuchem; są one zatem znakami Jego wielkości. Musicie być pełni miłości i życzliwości dla każdego, dbać o biednych, chronić słabych, uzdrawiać chorych, nauczać i wychowywać niewiedzących”¹⁶.

Bahá’u’lláh napomina nas:

„O Towarzyszu Tronu Mego! Nie słuchaj zła i nie widz zła. Nie poniżaj się ani nie biadaj i nie płacz. Zła nie powiadaj, abyś nie słyszał mówionym go tobie i nie przesadzaj błędów innych, by własne twoje błędy nie zdały się równie wielkimi, oraz nikomu nie życz poniżenia, by własne twe poniżenie nie ukazało się jasno. Przeżywaj dni swego życia, które są krótsze od przelotnej chwili, z nieskazitelnym umysłem, sercem niepokalanym, czystą myślą i uświęconą istotą, ażebyś, wolny i rad, złożył cielesną powłokę, podążył do niebiańskiego rajy i zamieszkał na zawsze w wiekuistym królestwie”¹⁷.

I mówi nam:

„O Wychodźcy! Język stworzyłem po to, aby Mnie wspominał; oszczerstwem go nie kalajcie. Gdy ogień miłości własnej was ogarnie, pomnijcie własne błędy, nie błędy stworzeń Moich, gdyż każdy z was zna lepiej siebie samego niż innych”¹⁸.

- Jedność nie jest jedynie brakiem sporów i niezgody, a miłości nie można wyrażać jedynie słowami. Możemy twierdzić, że prawdziwa jedność istnieje wśród nas tylko wtedy, gdy nasza miłość do siebie nawzajem przekłada się na służbę wspólnocie i gdy

naszymi działaniami kieruje duch współpracy i wzajemnej pomocy. ‘Abdu’l-Bahá wzywa nas:

„Nie odpoczywaj, nawet przez chwilę, i nie szukaj wygody, nawet na chwilę. Pracuj raczej sercem i duszą, abyś mógł służyć z oddaniem choćby jednemu spośród przyjaciół i przynieść szczęście i radość choćby jednemu światłemu sercu. To jest prawdziwy dar i dzięki niemu rozświetlone jest czoło ‘Abdu’l-Bahy. Bądź moim partnerem i współpracownikiem w nim”¹⁹.

I stwierdza:

„Największą potrzebą ludzkości jest współpraca i wzajemność. Im silniejsze są więzy przyjaźni pośród ludzi, tym większa jest moc twórcza i osiągnięcia na wszystkich płaszczyznach ludzkiej działalności”²⁰.

- Najważniejszym kluczem do skutecznego działania wspólnoty jest szczerza i pełna miłości konsultacja we wszystkich sprawach. Dzięki konsultacjom różne sposoby patrzenia na daną sprawę łączą się ze sobą i odkrywamy, w jakim kierunku powinniśmy podążać w naszych wspólnych działaniach. Dzięki konsultacjom osiągamy jedność myśli, a dzięki zjednoczeniu naszych myśli i poglądów tworzymy skuteczne plany dla postępu naszych wspólnot. ‘Abdu’l-Bahá mówi o tych, którzy się konsultują:

„Wymogami zasadniczymi dla tych, którzy obradują, są: czystość pobudek, promienistość ducha, oderwanie od wszystkiego prócz Boga, pociąg ku Jego Boskim Wonom, uniżenie i pokora wobec Jego umiłowanych, cierpliwość i wytrwałość wśród trudów służby u Jego Wzniosłego Progu. Jeśli łaskawie danym im będzie osiągnąć te przymioty, zesłane zostanie na nich zwycięstwo z niewidzialnego Królestwa Bahá”²¹.

- Jedność myśli jest niespełniona, jeśli nie przekłada się na jedność działania. Działanie w jedności nie oznacza, że wszyscy robimy to samo. Wręcz przeciwnie, we wspólnym działaniu różnorodne talenty członków wspólnoty są w pełni wykorzystywane. Nasze moce się pomnażają i nawet gdy nasza liczba jest wciąż mała, jesteśmy w stanie osiągnąć to, czego nie są w stanie dokonać największe i najpotężniejsze organizacje na świecie. ‘Abdu’l-Bahá mówi:

„Kiedy święte dusze, czerpiąc z mocy niebios, powstaną z takimi przymiotami ducha i będą maszerować jednomyślnie, szereg za szeregiem, każda z tych dusz będzie równa jednemu tysiącowi, a wzbierające fale tego potężnego oceanu będą równe batalionom Zgromadzenia na wysokościach”²².

Po uważnym przeczytaniu powyższego tekstu i omówieniu jego treści punkt po punkcie z uczestnikami w grupie pomóżcie sobie nawzajem w przećwiczeniu prezentacji tematu, tak jak to miało miejsce w poprzednich trzech grupach. Poniższe ćwiczenia mogą wam pomóc w waszych wysiłkach.

1. Uzupełnij następujące zdania:

- a. Nic, absolutnie nic nie wyrządzi w ten Dzień większej szkody tej Sprawie niż _____ i waśnie, sprzeczki, oziębłe stosunki i apatia pośród tych, których ukochał Bóg.

- b. Nic, absolutnie nic nie wyrządzi w ten Dzień większej szkody tej Sprawie niż swary i _____, sprzeczeki, oziębłe stosunki i apatia pośród tych, których ukochał Bóg.
- c. Nic, absolutnie nic nie wyrządzi w ten Dzień większej szkody tej Sprawie niż swary i waśnie, _____, oziębłe stosunki i apatia pośród tych, których ukochał Bóg.
- d. Nic, absolutnie nic nie wyrządzi w ten Dzień większej szkody tej Sprawie niż swary i waśnie, sprzeczeki _____, i apatia pośród tych, których ukochał Bóg.
- e. Nic, absolutnie nic nie wyrządzi w ten Dzień większej szkody tej Sprawie niż swary i waśnie, sprzeczeki, oziębłe stosunki i _____ pośród tych, których ukochał Bóg.
- f. Nic, absolutnie nic nie wyrządzi _____ większej szkody tej Sprawie niż swary i waśnie, sprzeczeki, oziębłe stosunki i apatia pośród tych, których ukochał Bóg.
- g. Nic, absolutnie nic nie wyrządzi w ten Dzień większej szkody niż swary i waśnie, sprzeczeki, oziębłe stosunki i apatia pośród tych, których ukochał Bóg.

2. W drugim cytacie ‘Abdu’l-Bahá mówi nam, że:

- a. Musimy żyć w doskonałej _____.
- b. Mamy nigdy nie dopuszczać do _____.
- c. Mamy miłować wszystkich ludzi przez _____ a nie dla nich samych.
- d. Nigdy nie ogarnie nas _____ czy _____ jeśli będziemy miłować ludzi _____.
- e. Ludzkość nie jest _____.
- f. Spoglądając na _____ zawsze będziemy _____.
- g. Jeśli skierujemy wzrok ku _____, _____ ludzi i będziemy dla nich _____.

3. W trzecim cytacie ‘Abdu’l-Bahá mówi nam, że:

- a. Każdy z nas ma koncentrować wszystkie swoje serdeczne myśli _____ i _____.

- b. Gdy pojawi się myśl o wojnie, powinniśmy przeciwstawić jej _____
_____.
- c. Myśl o nienawiści musi być zniszczona przez _____
_____.
- d. Myśli o wojnie niszczą _____, _____,
_____ i _____.
- e. Myśli o miłości _____, _____,
_____, i _____.
4. Co powinieneś uczynić, gdy widzisz, że pojawiają się różnice pomiędzy Tobą a resztą wspólnoty? _____

5. Scharakteryzuj duchową dyscyplinę, która pomaga w przyczynianiu się do jedności we wspólnocie: _____

6. Które z poniższych elementów przyczyniają się do jedności?
_____ przyglądanie się mankamentom innych
_____ pomijanie wad innych osób
_____ komentowanie wad innej osoby w rozmowie z przyjacielem
_____ wyolbrzymianie lub zmienianie historii, aby ta druga osoba wyglądała źle
_____ myślenie o wadach innych osób
7. Dlaczego niektórych ludzi krytykujemy, gdy zrobią błąd, a innych nie, nawet gdy zrobią dokładnie to samo? _____

8. Czy możliwe jest zachowanie jedności, gdy ludzie obmawiają się nawzajem? Dlaczego nie? _____

9. Celowe kłamstwo na czyjś temat jest oczywiście złe. Ale czy w porządku jest czynienie krytycznych uwag do innych na temat kogoś, kto rzeczywiście zrobił coś złego? _____

10. Jaka jest różnica pomiędzy plotkowaniem, obmawianiem i krytykowaniem? _____

11. Jak plotkowanie, obmawianie i ciągła krytyka wpływa na wspólnotę? _____

12. Jak możemy wyeliminować te nawyki ze swego życia? _____

13. Co by się stało, gdybyśmy o ludziach mówili tylko tak, jak gdyby byli oni obecni przy rozmowie? _____

14. Jeśli obmawiamy kogoś przy dzieciach, jaki to wywrze na nie wpływ? _____

15. Skąd bierze się skłonność do plotkowania i obmawiania? _____

16. Bahá'u'lláh napomina nas: „Gdy ogień miłości własnej was ogarnie, _____
_____ nie _____,
gdyż każdy z was zna lepiej _____ niż innych”.
17. Miłość nie wyraża się tylko w słowach. Co jeszcze jest potrzebne? _____

18. W odniesieniu do jedności i miłości, ‘Abdu’l-Bahá wzywa nas: „_____
nawet przez chwilę i nie _____, nawet na
chwilę _____ raczej _____ abyś mógł
_____ choćby jednemu spośród przyjaciół i _____
_____ choćby jednemu światłemu sercu”.
19. I dalej stwierdza: „Największą potrzebą ludzkości jest _____
i _____. Im silniejsze są więzy _____
i _____ pośród ludzi, tym większa jest moc _____
i _____ na wszystkich płaszczyznach ludzkiej działalności”.
20. Co jest najważniejszym kluczem do udanego działania wspólnotowego? _____

21. ‘Abdu’l-Bahá mówi o tych, którzy konsultują się: „Wymogami zasadniczymi dla tych,
którzy obradują, są _____,
_____, _____,
_____ wobec Jego umiłowanych, _____
_____ wśród trudów _____ u Jego Wzniosłego
Progu. Jeśli łaskawie danym im będzie osiągnąć te przymioty, zesłane zostanie na
nich, _____ z niewidzialnego Królestwa Bahá”.
22. Jeśli chodzi o moc pracy w jedności, ‘Abdu’l-Bahá mówi nam: „Kiedy święte dusze,
czerpiąc z _____, powstaną z takimi
_____, i będą maszerować _____,
szereg za szeregiem, _____ z tych dusz będzie równa _____
_____, a wzbierające fale tego potężnego oceanu będą równe
_____”.

ROZDZIAŁ 9

Podczas swojej czwartej wizyty u państwa Sanchez, Alejandra ma przyjemność poznać Beatrice, wnuczkę, która zamieszkała z nimi, uczęszczając do pobliskiego liceum. Beatrice jest bardzo ciekawa tematu jedności i z entuzjazmem bierze udział w dyskusji. Kiedy rozmowa zbliża się ku końcowi, pani Sanchez przynosi wszystkim kawę i ciasto. Alejandra ma okazję poznać Beatrice trochę lepiej i umawia się z nią na spotkanie następnego dnia, aby porozmawiać o działaniach na rzecz budowania społeczności w sąsiedztwie. „Może być zainteresowana studiowaniem głównej sekwencji kursów” — myśli sobie Alejandra. „Mogłabym jej pomóc przejść przez kilka pierwszych książek w stałym tempie. Potem może zechce rozpocząć zajęcia dla dzieci lub pomagać mi w tworzeniu młodszej grupy młodzieżowej w sąsiedztwie. W takim przypadku mogłaby stopniowo przejmować większą odpowiedzialność za grupę, aż dojdzie do piątej książki, która przygotowałoby ją do pełnienia funkcji animatora”. Alejandra uczestniczyła w kilku spotkaniach dla młodzieży, które, będąc skoncentrowane na pewnych tematach dyskusji, doprowadziły do uczestnictwa wielu osób w procesie instytutu. Postanawia, że następnego dnia w rozmowie z Beatrice zastosuje tę samą kolejność idei. Rozmowa rozpoczyna się w następujący sposób:

Wszyscy chcemy, aby świat stał się lepszy. Oczekujemy przyszłości, w której zapanuje powszechny pokój, a rodzina ludzka będzie żyła w harmonii. Taka przyszłość nie jest tylko marzeniem i może zostać zbudowana, gdy coraz więcej z nas będzie dokładać starań, aby przyczynić się do poprawy świata. W głębi serca każdy z nas ma pragnienie, aby służyć naszym wspólnotom. To, czego potrzebujemy, to rozwinąć naszą zdolność do podejmowania bezinteresownych aktów służby dla wspólnego dobra.

Możemy myśleć o naszej służbie dla ludzkości, wyobrażając sobie drogę, po której wspólnie kroczymy. Ścieżka ta jest otwarta dla wszystkich. Każdy z nas dokonuje wyboru, aby na nią wejść i podążamy nią we własnym tempie. Nie idziemy tą drogą sami. Służymy razem z naszymi przyjaciółmi, wspólnie się ucząc i towarzysząc sobie nawzajem. Każdy nasz krok rodzi radość i pewność, a każdy wysiłek, jaki podejmujemy, przynosi Boskie potwierdzenia.

Beatrice podoba się to, co słyszy, a po tej krótkiej prezentacji wywiązuje się żywa rozmowa. Zanim przejdziemy dalej, zatrzymajmy się w tym miejscu i zastanówmy się nad charakterem interakcji między tymi dwiema nowymi przyjaciółkami. Alejandra zdecydowała się na rzeczową rozmowę, aby zaprosić Beatrice do udziału w procesie instytutu. Dlaczego nie wystarczyłoby po prostu powiedzieć Beatrice, że instytut oferuje serię kursów i zaprosić ją do wzięcia w nich udziału?

ROZDZIAŁ 10

Rozmowa między Alejandrą a Beatrice trwa około dwóch godzin. Poniżej przedstawiamy kilka dodatkowych idei, którymi Alejandra dzieli się ze swoją nową przyjaciółką. Oczywiście rozumiemy, że nie jest to długa, nieprzerwana prezentacja. Większą część tych dwóch godzin to wspólne zastanawianie się nad ideami przedstawionymi w poniższych akapitach:

Jesteśmy młodzi, mamy energię i wielki entuzjazm. Ludzie zakładają, że jesteśmy beztroscy. Ale jest wręcz przeciwnie: jesteśmy zaniepokojeni losem ludzkości i chcielibyśmy zobaczyć prawdziwe zmiany w społeczeństwie. Musimy też myśleć o naszym własnym życiu — edukacji, pracy, przyjaciółach, rodzinie. Z każdym rokiem, gdy przybywa nam lat, bierzemy na swoje barki więcej obowiązków. Nasi rodzice wiele od nas oczekują. Czasami, kiedy myślę o wszystkich moich obowiązkach, czuję się przytłoczona. Wtedy przypominam sobie cytaty z pism bahaickich, który zapamiętałem: „Życie człowieka ma swoją wiosnę i jest obdarzone cudowną chwałą. Okres młodości charakteryzuje się siłą i wigorem, i wyróżnia się jako najbardziej wyborny czas ludzkiego życia”.

Chciałabym się z tobą podzielić tym, że wielu młodych ludzi na całym świecie, we społecznościach takich jak nasza, uświadamia sobie, że ich energia może być ukierunkowana na dwojaki cel: przyjęcie odpowiedzialności za własny rozwój intelektualny i duchowy oraz przyczynianie się do transformacji społeczeństwa. Te dwa aspekty naszego celu są ze sobą powiązane. Rozwijając nasze własne możliwości, jesteśmy w stanie lepiej służyć innym, a pomagając sobie nawzajem, wzrastamy jako jednostki i wzmocniamy cechy, które posiadamy.

To właśnie tutaj pojawia się idea ścieżki służby, o której wspomniałam wcześniej. Kroczenie nią nie jest czymś, co po prostu dodajemy do naszego życia. Ona nadaje sens wszystkiemu, co robimy. Służba na rzecz społeczności pomaga nam lepiej zrozumieć cel naszej edukacji, wyjaśnić nasze myśli o przyszłości, rozwinąć cechy, których potrzebujemy, aby przyczynić się do dobra naszych rodzin. Wzmacnia nasze przyjaźnie. Powstrzymuje nas od rozpraszenia naszej energii na błahe sprawy.

Myśląc o naszym rozwoju duchowym i intelektualnym, musimy być świadomi wielu sił, które na nas wpływają. Niektóre z nich, takie jak siły wiedzy, sprawiedliwości i miłości prowadzą nas we właściwym kierunku i musimy nauczyć się z nimi współgrać. Inne, takie jak siły materializmu i egocentryzmu czynią coś przeciwnego i powinniśmy się im opierać. Musimy dążyć do osiągnięcia doskonałości i mieć wiarę, że nasze wysiłki zostaną pobłogosławione Boskim potwierdzeniem.

Myśląc o naszym wkładzie w przemianę społeczeństwa — przemianę świata przemocy, ubóstwa i cierpienia w świat pokoju, dobrobytu i harmonii — musimy brać pod uwagę zarówno postęp materialny, jak i duchowy. Postęp materialny wszystkich ludzi nie zostanie osiągnięty, jeśli nie dokonamy również postępu duchowego. Tylko jeśli te dwie rzeczy będą szły w parze, to osiągniemy poprawę świata. Jest jeszcze jeden cytat, który zapadł mi w pamięć: „Cywilizacja materialna jest jak lampa, podczas gdy cywilizacja duchowa jest światłem w tej lampie. Jeśli cywilizacja materialna i duchowa się zjednoczą, wtedy będziemy mieli światło i lampę razem, a rezultat będzie doskonały”.

Podążając ścieżką służby, uczymy się pracować z grupami osób, szczególnie z dziećmi i młodzieżą, pomagając im w zdobywaniu wiedzy, umiejętności i cech duchowych.

Uczymy się również zwracać uwagę na jedność naszych społeczności. Osoby, rodziny i organizacje, które chcą przyczynić się do rozwoju społeczności muszą współpracować. Muszą budować wspólną wizję i cel oraz za sobą zostawić drogi konfliktu.

Ważne jest więc, abyśmy jako młodzi ludzie rozwijali nawyki harmonijnego współdziałania z innymi. Musimy być przyjaciółmi: towarzyszyć sobie nawzajem w pracy, którą wykonujemy, akceptować wkład innych, zachęcać i wspierać się nawzajem, dostrzegać mocne strony innych, szukać i udzielać sobie nawzajem pożytecznych rad, cieszyć się z osiągnięć innych. Podążając ścieżką służby, musimy działać, zastanawiać się nad naszymi działaniami, konsultować się i wspólnie studiować.

W ciągu ostatnich kilku dekad wspólnocie bahaickiej udało się stworzyć bardzo szczególny rodzaj instytucji edukacyjnych, praktycznie w każdym kraju świata. Instytuty te, bo tak je nazywamy, oferują kursy, które wzmacniają nasze zdolności służenia wspólnocie. Studiując te kursy, zdobywamy duchowy wgląd i praktyczne umiejętności potrzebne do podążania naprzód na ścieżce wspólnej służby. W miarę postępów na kursach wzrasta nasza zdolność do wykonywania coraz bardziej złożonych aktów służby. Przez cały czas towarzyszą nam ci, którzy są bardziej doświadczeni od nas, a z czasem w naturalny sposób sami zaczynamy towarzyszyć przyjaciołom z mniejszym doświadczeniem. Od początku wszyscy jesteśmy aktywnymi uczestnikami osobistej i społecznej transformacji, chętnie przyjmując odpowiedzialność za własne uczenie się i za służbę na rzecz wspólnoty.

„Być aktywnym uczestnikiem” oznacza mieć wolę przemyślanego działania, wytrwałość w dążeniu do celu oraz zdobywania i stosowania wiedzy na każdym kroku. Aktywny uczestnik nie jest jedynie biernym odbiorcą korzyści, ale jest osobą czynnie przyczyniającą się do postępu. Aby być takim uczestnikiem, trzeba nauczyć się kreatywnej i zdyscyplinowanej inicjatywy. Kursy instytutu pomagają nam zwiększyć nasze możliwości bycia czynnymi uczestnikami procesu budowania społeczności.

Powinniśmy poświęcić chwilę na zastanowienie się nad ideami zawartymi w powyższych akapitach. Jak wspomniano na początku rozdziału, Alejandra nie będzie po prostu przedstawiać tych idei jedna po drugiej, ale upewni się, że Beatrice będzie miała wystarczająco dużo okazji, by się nad nimi zastanowić i wnieść swój wkład do dyskusji. Po omówieniu każdego akapitu w grupie i po tym, jak nauczycie się dobrze wyrażać swoje myśli, możecie się zastanowić, czy rozmowa rozwinęła się do tego stopnia, że Alejandra będzie się czuła pewnie, dzieląc się kilkoma słowami na temat niektórych kursów Instytutu Ruhi i zapraszając Beatrice do wzięcia udziału w studiowaniu Książki 1. Napiszcie poniżej, co byście powiedzieli, będąc na jej miejscu? Jak opisalibyście Książkę 1 i 2 oraz akty służby, do których one wzywają? Krótka wzmianka o aktach służby podjętych w kolejnych książkach — szczególnie o prowadzeniu zajęć duchowego wychowania dzieci i prowadzeniu grupy młodszej młodzieży jako jej animatorka — z pewnością pomogłaby Beatrice uzyskać wizję służby, jaką mogłaby pełnić w przyszłości. Prowadzący grupę może wam pomóc w napisaniu kilku zdań na temat tych dwóch aktów służby, podobnie do tego, co Alejandra mogłaby dodać, zapraszając Beatrice do studiowania Książki pierwszej.

- Słuchanie Słowa Bożego podczas spotkań w gronie przyjaciół przynosi radość sercom i umacnia więzi jedności. Bahá'u'lláh napomina nas:

„Trzeba, by przyjaciele, bez względu na to, w jakim są kraju, gromadzili się razem na spotkaniach i wypowiadali się tam mądrze i elokwentnie oraz czytali Boże wersety; bowiem to Słowa Boże wzniecają i rozplomieniają ogień miłości”²⁴.

‘Abdu’l-Bahá pisze:

„Organizujcie spotkania, czytajcie i śpiewajcie niebiańskie nauki, aby to miasto zostało oświecone światłem rzeczywistości, a kraj ten stał się prawdziwym rajem za sprawą mocy Ducha Świętego. Ten cykl jest bowiem cyklem Chwalebного Pana, a melodia jedności i solidarności ludzkiego świata musi osiągnąć uszu Wschodu i Zachodu”²⁵.

- Ze wszystkich spotkań bahaickich, Święto Dziewiętnastego Dnia zasługuje na szczególną wzmiankę. Kalendarz bahaicki składa się z dziewiętnastu miesięcy po dziewiętnaście dni każdy i w każdej miejscowości bahaici zbierają się raz w miesiącu na to spotkanie, jak nakazał sam Bahá'u'lláh:

„Zaprawdę, raz na miesiąc nakazane wam jest organizowanie święta, choćby podawana miały być tylko sama woda; Bóg zamierzył bowiem łączyć serca z pomocą tak ziemskich, jak i niebiańskich sposobów”²⁶.

- Święto Dziewiętnastego Dnia składa się z trzech części. Pierwsza to część modlitewna, podczas której odmawiane są modlitwy i czytane fragmenty Pism Świętych. Druga to część administracyjna, podczas której odbywają się narady dotyczące spraw wspólnoty. Trzecia część to część towarzyska.
- Znaczenie modlitewnej części Święta Dziewiętnastego Dnia wyjaśniają nam następujące słowa ‘Abdu’l-Bahy:

„O wy, wierni słudzy Pradawnego Piękna! W każdym cyklu i w każdym objawieniu, lubiano i uwielbiano święta, a zastawianie stołu dla miłujących Boga uważano za czyn godny pochwały. I tak jest szczególnie dzisiaj, w tym nieporównywalnym objawieniu, tym najhojniejszym z wieków, gdy święto się ceni wysoko. Prawdziwie bowiem zalicza się ono do takich zgromadzeń, które są po to, aby czcić i wielbić Boga. To podczas nich intonuje się święte wersety, niebiańskie ody i hymny pochwalne, a serce budzi się do życia i wznosi ponad swoją istotę uniesione ponad sobą samym”²⁷.

- Podczas administracyjnej części Święta zgromadzeni przyjaciele wysłuchują sprawozdań z działalności wspólnot bahaickich bliskich i dalekich, konsultują się w sprawach Wiary w ich własnej wspólnotcie i w sprawie ich wkładu w dobro społeczeństwa, zapoznają się z przewodnictwem otrzymanym od Powszechnego Domu Sprawiedliwości, zastanawiają się nad postępem swoich planów i proponują sugestie instytucjom Wiary. Konsultacje podczas Święta Dziewiętnastego Dnia są niezmiernie ważne, ponieważ dzięki nim każda osoba jest w stanie uczestniczyć w sprawach światowej wspólnoty bahaickiej.
- Jeśli chodzi o towarzyską część Święta, jest to czas na koleżeństwo i gościnność. Może się ona składać z muzyki, podnoszących na duchu przemówień, dzieci mogą

przygotowywać prezentacje. Krótko mówiąc, tę część święta można wzbogacić starannie dobranymi przejawami kultury, jednocześnie godnymi i radosnymi.

- Święto Dziewiętnastego Dnia jest istotną cechą Administracyjnego Porządku Wiary. Łączy ono w sobie modlitewne, administracyjne i społeczne aspekty życia wspólnoty. Wszystkie te aspekty powinny być tak samo podkreślane, ponieważ pomyślność Święta zależy od właściwej równowagi pomiędzy tymi trzema składnikami. W przesłaniu napisanym w sierpniu 1989 roku, Powszechny Dom Sprawiedliwości stwierdza:

„Porządek Światowy Bahá'u'lláha obejmuje wszystkie części ludzkiej społeczności, integruje duchowe, administracyjne i socjalne procesy życia i tak kieruje ludzką ekspresją w jej różnorodnych formach, aby zbudować nową cywilizację. Święto Dziewiętnastego Dnia obejmuje wszystkie te aspekty u samej podstawy społeczeństwa. Czy funkcjonuje na wsi, w miasteczku lub mieście, jest ono instytucją, której członkiem jest każdy z ludu Bahy. Intencją jej jest krzewienie jedności, zapewnianie postępu i sprzyjanie radości”²⁸.

- Tak ważne wydarzenie, jakim jest Święto Dziewiętnastego Dnia, nie może być organizowane w pośpiechu. Poprzez modlitwę i refleksję każda osoba musi duchowo przygotować się na Święto, a podczas samego wydarzenia każdy powinien uczestniczyć sercem i umysłem, czy to recytując w części modlitewnej, czy tylko słuchając recytowanych fragmentów, czy to składając sprawozdania, otrzymując wskazówki, czy też czyniąc sugestie; czy to pełniąc rolę gospodarza, czy też po prostu przyjmując jego gościnę z radością i promiennością. W tym samym liście dotyczącym Święta Dziewiętnastego Dnia, Powszechny Dom Sprawiedliwości stwierdza:

„Do ważnych aspektów przygotowań do Święta należą: odpowiedni wybór cytatów do odczytania, uprzednie wyznaczenie dobrych lektorów oraz wycucie właściwego zachowania zarówno podczas prezentacji, jak i odbioru części duchowej. Dbalność o otoczenie, w którym odbywa się Święto – czy obchodzi się je w pomieszczeniu czy na zewnątrz – ma ogromny wpływ na odczucia obecnych. Czystość, zaaranżowanie wnętrza pod względem praktycznym i estetycznym też odgrywa znaczącą rolę. Punktualność jest również miarą dobrego przygotowania.

W bardzo dużym stopniu sukces Święta zależy od jakości przygotowań i zaangażowania indywidualnych osób. Ukochany Mistrz doradza następująco: »Przywiążujcie dużą wagę do spotkań Dziewiętnastego Dnia, aby przy ich okazji ukochani Pana i służebnice Miłosiernego mogli zwrócić twarze ku Królestwu, śpiewać pieśni, prosić Boga o pomoc, wzrastać w radosnej wzajemnej miłości, w czystości i świętości, w bojażni Bożej, a także w zdolności stawiania czoła namiętnościom i egoizmowi. W ten sposób odsuną się od tego materialnego świata, a zanurzą w żarliwości ducha.«”²⁹.

Jak zawsze, przeczytajcie powyższe idee kilka razy i porozmawiajcie o nich w grupie, tak abyście nauczyli się swobodnie o nich mówić. Poniższe ćwiczenia pomogą wam zgłębić znaczenie Święta Dziewiętnastego Dnia:

1. O czym Bahá'u'lláh zapewnia nas, że będzie charakteryzowało każdy dom, w którym się gromadzimy, aby wysławiać i chwalić Pana? _____

2. W drugim cytacie powyżej, Bahá'u'lláh mówi nam, że kiedy spotykamy się na zebraniach, powinniśmy wypowiadać _____ i _____, i czytać _____; bowiem to Słowo Boże _____ i _____.

3. W trzecim cytacie powyżej, 'Abdu'l-Bahá radzi nam, abyśmy organizowali zgromadzenia i recytowali oraz śpiewali niebiańskie Nauki, tak
 - aby to miasto zostało _____.
 - aby kraj ten stał się _____.

4. Ile miesięcy jest w kalendarzu bahaickim? _____

5. Ile dni jest w każdym miesiącu? _____

6. Jakie specjalne spotkanie bahaitów ma miejsce raz w miesiącu? _____

7. Wymień trzy części Święta Dziewiętnastego Dnia? _____

8. Czy kolejność części Święta Dziewiętnastego Dnia jest dowolna? _____

9. Jaki jest cel duchowej części Święta? _____

10. Jaki jest cel administracyjnej części Święta? _____

11. Jaki jest cel towarzyskiej części Święta? _____

12. Które z następujących tematów byłyby odpowiednie do dyskusji podczas administracyjnej części Świąta?

- potrzeby finansowe przedsięwzięć wspólnotowych
- wyniki narodowej drużyny piłki nożnej
- jak rozwiązać spór pomiędzy dwoma członkami wspólnoty
- postęp zajęć dla dzieci we wspólnocie
- znaczenie fragmentu z Pism, który jeden z członków wspólnoty studiował w tym tygodniu
- dynamika programu młodszej młodzieży w lokalnej wspólnocie
- lokalne możliwości pracy dla młodych ludzi
- wsparcie, jakiego wspólnota może udzielić grupom młodszej młodzieży, których projekty służby stały się złożone
- odwiedziny rodziców dzieci i młodszej młodzieży w ramach programów edukacyjnych promowanych przez instytut
- wzmocnienie modlitewnego charakteru wspólnoty
- harmonogram programów emitowanych w telewizji
- spostrzeżenia, które zostały zdobyte na temat budowania radosnej i zdyscyplinowanej atmosfery w kółkach studiujących
- obchody zbliżającego się Świąta
- inicjatywy działań społecznych wynikające z procesu budowania społeczności

13. Przedyskutujcie w swojej grupie następującą kwestię: Dlaczego równowaga pomiędzy trzema częściami Świąta jest tak ważna?

14. Teraz porozmawiajcie o następujących dwóch pytaniach.

- a. Jak przygotowywałbyś się do Świąta, gdybyś miał być gospodarzem?
- b. Jak przygotowywałbyś się do Świąta, gdybyś miał jedynie w nim uczestniczyć?

ROZDZIAŁ 13

Drugim pytaniem, które często pojawia się w rozmowach o Wierze jest to, w jaki sposób wspólnota bahaicka zaspokaja swoje potrzeby finansowe. Poniżej znajduje się kilka punktów, które mogą pomóc w odpowiedzi na takie pytania.

- Instrumentem, którego wspólnota bahaicka używa, aby zadbać o swoje potrzeby materialne, jest Fundusz bahaicki. Jest on zarządzany przez instytucje Wiary na

różnych poziomach: lokalnym, narodowym, kontynentalnym i międzynarodowym. Bahaici wierzą, że sami powinni ponosić koszty przedsięwzięć mających na celu promowanie ich Wiary, dlatego też Fundusz otrzymuje datki wyłącznie od członków wspólnoty.

- Wpłacanie na Fundusz jest aktem dobrowolnym. Co więcej, jest również tajne w takim sensie, że jest to sprawa pomiędzy jednostką a instytucjami Wiary. Nazwiska osób wpłacających ani wpłacane kwoty nie są ogłaszane wspólnocie. Nie wywiera się presji na członków wspólnoty, aby dokonywali wpłat. Instytucje ogólnie apelują do przyjaciół, przypominają im o znaczeniu Funduszu i omawiają z nimi jego potrzeby. Często wspólnota sama sobie ustala cel finansowy, jednak nigdy nie ustala się określonych sum dla wyznawców i nikogo się o nie nie nagabuje. Decyzję o tym, ile pieniędzy powinno się złożyć na różne Fundusze pozostawia się samemu wyznawcy, zgodnie z jego własnym rozumieniem zasad, które się z nimi łączą.
- Cywilizacja, którą my – bahaici staramy się zbudować będzie cywilizacją dobrobytu, zarówno materialnego, jak i duchowego. Bogactwo jest akceptowalne jedynie wtedy, gdy spełnione są pewne warunki. Powinniśmy zdobyć je uczciwą pracą i przeznaczyć dla dobra ludzkości. Pomóc ma to całej wspólnotie. Jest nie do przyjęcia, aby kilka osób było niezmiernie bogatych, podczas gdy większości brakuje środków, by zaspokoić podstawowe potrzeby życiowych. Bahá'u'lláh mówi nam:

„Najlepsi z ludzi są tacy, którzy pracą zdobywają mienie i wydają je na siebie i na bliźnich swoich, dla miłości Boga, Pana wszystkich światów”³⁰.

„... godne i piękne wydać winniście owoce, by dla was i dla innych z tego był pożytek. Wszystkim więc jest nakazane poświęcać się rzemiosłom i sztukom, w nich bowiem tkwi tajemnica dostatku, o wy, którzyście obdarzeni rozumem”³¹.

A ‘Abdu’l-Bahá wyjaśnia:

„Bogactwo jest jak najbardziej godne pochwały, pod warunkiem, że cała ludność jest zamożna. Jeśli jednak nieliczni posiadają nadmierne bogactwa, podczas gdy reszta jest zubożała, a z tego bogactwa nie wynikają żadne owoce ani korzyści, to jest ono jedynie obciążeniem dla jego posiadacza”³².

- Aby zbudować społeczeństwo wolne od niesprawiedliwości i nędzy, wszyscy musimy być hojni i chętni do dawania. Nawet jeśli nasze zasoby finansowe są marne to mimo to powinniśmy przyczyniać się do rozwoju ludzkości, gdyż prawdziwy dobrobyt da się osiągnąć jedynie przez dawanie. Szczodrość jest cechą ludzkiej duszy i nie ma nic wspólnego z tym, czy jesteśmy bogaci czy biedni. W *Słowach Ukrytych* Bahá'u'lláh mówi:

„Moją jest rzeczą hojność i dobrodziejstwo; dobrze się dzieje tym, którzy się zdołają w Me cnoty”³³.

- Powinniśmy pamiętać, że prawdziwym źródłem każdego bogactwa, jakie posiadamy jest Bóg, Wszechszczodry. Zapewnia On nam środki do życia. Umożliwia nam rozwój, a gdy wpłacamy na Fundusz, wydajemy na Jego Sprawę część tego, co On nam podarował. Zatem wpłacanie na Fundusz Wiary nie jest jedynie sprawą szczodrości. Jest to również duchowy dar i wielka indywidualna odpowiedzialność. Strażnik radzi nam:

„Musimy być jak fontanna lub źródło, które nieustannie opróżnia się ze wszystkiego, co posiada i nieustannie napelnia się z niewidzialnego źródła. Nieustanne dawanie dla dobra naszych bliźnich, będąc niezrażonym strachem przed ubóstwem i polegając na niezawodnej hojności Źródła wszelkiego bogactwa i wszelkiego dobra — oto sekret właściwego życia”³⁴.

Będziecie mieć okazję do głębszego zastanowienia się nad niektórymi z przedstawionych tu idei w jednym z kolejnych kursów tej sekwencji, który porusza temat środków materialnych. Na razie, jak zawsze, zachęcamy do omówienia powyższych treści punkt po punkcie i wykonania poniższych ćwiczeń, aby nauczyć się naturalnie i swobodnie te idee wyrażać:

1. Na podstawie cytatów uzupełnij luki w poniższych zdaniach.
 - a. Bahá'u'lláh mówi nam, że powinniśmy pracą zdobywać _____ i wydawać je na _____.
 - b. Powinniśmy wydawać _____ i _____ owoce, by dla nas i dla innych _____.
 - c. Wszystkim nam jest nakazane poświęcać się _____ i _____, w nich bowiem tkwi _____.
 - d. ‘Abdu’l-Bahá wyjaśnia, że bogactwo jest _____, pod warunkiem, że _____ jest zamożna.
 - e. Jeśli _____ posiadają nadmierne _____ podczas gdy _____ jest _____, a z tego _____ nie _____ żadne _____ ani _____, jest ono jedynie _____ dla _____.
 - f. Bahá'u'lláh mówi: „Moją _____ jest _____ i _____, dobrze się dzieje tym _____ w Me _____”.
 - g. A Strażnik zachęca nas, żebyśmy byli jak _____ lub _____ które nieustannie _____ ze wszystkiego co posiada i nieustannie _____.
 - h. Nieustanne _____ dla _____ naszych bliźnich, _____ przed _____ i polegając na _____ — oto sekret właściwego życia.

2. Zapisz kolejność idei w powyższej prezentacji:

Alejandra wyjaśnia Beatrice, jakie są jej plany. „Każdą wizytę będziemy rozpoczynać” — informuje Beatrice — „od przedstawienia rodzicom programu, do którego ich syn lub córka chcą przystąpić, oraz zaznaczenia, że jest on częścią procesu budowania społeczności w dzielnicy. Następnie przeanalizujemy z nimi niektóre koncepcje i pomysły związane z programem. Będzie to pierwsza z serii wizyt i mamy nadzieję, że w miarę upływu czasu, gdy rozmowa będzie się rozwijać, rodziny nie tylko będą aktywnie wspierać grupę na różne sposoby, ale staną się promotorami duchowego wzmocnienia młodszej młodzieży w społeczności”.

Alejandra i Beatrice omawiają następnie kilka kwestii, które zamierzają poruszyć z każdą z rodzin. Postanawiają spisać wszystkie idee, które uważają za ważne, wiedząc, że podczas pierwszej wizyty poruszą tylko kilka z nich, a resztą zajmą się w kolejnych rozmowach. Oto punkty, które wyliczają na temat możliwości młodszej młodzieży:

- W życiu jednostki trzy lata pomiędzy 12 a 15 rokiem życia są okresem przełomowym — etapem przejścia od dzieciństwa do dojrzałości.
- Młodych ludzi w tym przedziale wiekowym nazywamy często „młodszą młodzieżą”. Nie są już dziećmi, ale nie osiągnęli jeszcze pełni młodości.
- Niestety, istnieje błędny, ale szeroko propagowany obraz młodzieży jako impulsywnej, zbuntowanej, zaabsorbowanej sobą i skłonnej do ciągłych kryzysów. My jednak widzimy ją w innym świetle. To prawda, że w tym krótkim okresie życia wszyscy doświadczamy gwałtownych zmian fizycznych, emocjonalnych i psychicznych. Prawdą jest również, że w związku z tym możemy przejawiać pewien bunt. Ale w rzeczywistości jest to wiek wielkiego potencjału i wielkiej obietnicy.
- Sami jeszcze nie tak dawno byliśmy młodszą młodzieżą i pamiętamy, jak te zmiany na nas wpływały. Czasem byliśmy odważni, a czasem nie. Niekiedy byliśmy dość towarzyscy, a innym razem bardzo nieśmiali. Często wyrażaliśmy pragnienie bycia pozostawionymi w spokoju, mając jednocześnie nadzieję na zwrócenie na siebie uwagi. Chcieliśmy zrozumieć, w czym jesteśmy dobrzy i jakie mamy talenty i zdolności. Bardzo ważne było dla nas to, jak postrzegają nas inni ludzie i co myślą o naszych pomysłach.
- Ważne jest, aby zdać sobie sprawę, że takie zachowanie jest tylko chwilowe. W życiu człowieka to właśnie w tych latach następuje gwałtowny rozwój pewnych władz umysłu. Zaczynamy szukać odpowiedzi na fundamentalne pytania dotyczące istnienia. Analizujemy to, co dzieje się wokół nas i kwestionujemy wiele z tego, czego nas nauczono. I nie jesteśmy już tak skłonni jak kiedyś do automatycznego podążania za tym, co każą nam robić dorośli, zwłaszcza gdy widzimy sprzeczności między ich słowami a czynami.
- Jeśli młodzi ludzie mają być wspomagani w owocnym wykorzystaniu swych rodzających się sił, należy unikać traktowania ich jak dzieci. Oto jak ‘Abdu’l-Bahá opisuje ten okres:

„Po jakimś czasie wkracza on w okres młodzieńczy, w którym jego poprzednie warunki oraz potrzeby zostają zastąpione przez nowe wymagania odpowiadające stopniowi rozwoju jaki poczynił. Jego zdolność obserwacji poszerzyła się i pogłębiła, jego możliwości intelektualne są wykształcone oraz rozbudzone, ograniczenia oraz środowisko dzieciństwa już nie powstrzymują ani jego energii, ani osiągnięć”³⁵.

- Powszechny Dom Sprawiedliwości, organ zarządzający wiary bahá'í, tak mówi o podejściu, które przyjęliśmy w pracy z młodszą młodzieżą:

„Podczas gdy światowe trendy ukazują obraz tej grupy wiekowej jako problematycznej, zatraconej w ferworze burzliwej fizycznej i emocjonalnej zmiany, obojętnej i skupionej na samej sobie, wspólnota bahaicka – językiem, którego używa oraz podejściem, które przyjmuje – zdecydowanie zwraca się w przeciwnym kierunku, zamiast tych cech dostrzegając w młodszej młodzieży altruizm, wnikliwe poczucie sprawiedliwości, zapal do poznawania wszechświata, oraz chęć oddania swojego wkładu w budowę lepszego świata”³⁶.

Alejandra i Beatrice zwracają następnie uwagę na sam program duchowego wzmocnienia i próbują zidentyfikować niektóre z jego cech:

- Młodzież w wieku od 12 do 15 lat pragnie należeć do grupy przyjaciół, z którymi może dzielić się swoimi przemyśleniami, pracować nad projektami, uprawiać sport itd. Z tego powodu program opiera się na koncepcji „grupy młodszej młodzieży”. Każda grupa jest prowadzona przez „animatora”, często starszą młodzież, który jako prawdziwy przyjaciel członków grupy, pomaga im w rozwijaniu ich zdolności.
- Grupy spotykają się regularnie. Podczas spotkań młodzież uczy się badać koncepcje i wyrażać pomysły bez obawy przed cenzurą lub wyśmianiem. Zachęca się ich do słuchania, mówienia, refleksji, analizowania, podejmowania decyzji i postępowania zgodnie z nimi.
- Żyjemy w czasach, gdy tak wiele negatywnych sił wpływa na sposób myślenia i zachowania młodzieży. Animatorzy pomagają im w walce z tymi siłami — nie tylko po to, by uchronić się przed moralnym upadkiem społeczeństwa, ale by pracować na rzecz poprawy świata.
- Program ma na celu pielęgnowanie sił tkwiących w ludzkiej duszy, sił, które we wczesnym okresie dojrzewania zaczynają przejawiać się w coraz większym stopniu. Szczególnie ważne są moce myślenia i wyrażania myśli. Młodzi ludzie muszą rozwinąć język potrzebny zarówno do wyrażania głębokich idei o świecie, jak i do artykułowania tego, jak chcieliby, aby się on zmienił.
- Młodzież chętnie zastanawia się nad znaczeniem pojęć fundamentalnych dla życia, które posiada cel. Szczęście, nadzieja i doskonałość to tylko kilka przykładów. Niestety, ludzie mają tendencję do mówienia o tych ideach w sposób powierzchowny. Dogłębne zrozumienie tych pojęć, dostrzeżenie, w jaki sposób wyrażają się one w życiu codziennym, może pomóc młodym umysłom w budowaniu solidnej struktury moralnej i w przeciwstawianiu się negatywnym siłom społeczeństwa.
- Rozumienie pojęć jest niezbędne dla rozwoju intelektualnego. Młodzież ma czasem trudności w szkole, ponieważ oczekuje się od niej przyswojenia dużej ilości informacji z różnych przedmiotów, bez wystarczającej pomocy w zrozumieniu podstawowych pojęć. Program motywuje ich do głębokiego przemyślenia idei — moralnych, matematycznych, naukowych i innych — co niezmiennie poprawia ich wyniki w szkole. Młodsza młodzież ma wielkie pragnienie, aby nadać rzeczom sens. Chce zrozumieć przyczyny tego, co się wokół nich dzieje. Aby odnieść sukces, musi umieć widzieć nie tylko oczami fizycznymi, ale także oczami ducha. Ważnym celem programu jest więc wzmocnienie duchowej percepcji: zdolności do rozpoznawania sił duchowych i identyfikowania duchowych zasad w napotkanych sytuacjach.

- Program osiąga swoje cele — rozwój moralności, percepcji duchowej i zdolności ekspresji — za pomocą serii tekstów. Teksty te składają się z prostych opowiadań o życiu młodych ludzi w różnych częściach świata. Oprócz wspólnego studiowania tych tekstów, omawiania ich treści i wykonywania wymaganych ćwiczeń, młodzież uprawia sport i uczy się rzemiosła.
- Z pomocą animatorów grupy opracowują i realizują serię projektów służby, co stanowi główny element programu. Dzięki tym projektom młodzież uczy się myśleć o społeczności i jej potrzebach, konsultować się i współpracować między sobą oraz z innymi członkami społeczności.
- Tematyka tekstów jest różnorodna, każdy z nich porusza temat istotny dla duchowego umocnienia młodzieży. Pierwszy tekst, na przykład, porusza temat „umocnienia” — że Bóg potwierdza wysiłki, które podejmujemy, aby osiągnąć szlachetne cele. Inny tekst mówi o „nadziei” — o tym, że nawet w najtrudniejszych czasach należy patrzeć z nadzieją w przyszłość. Jeszcze inny analizuje pojęcie „doskonałości”. „Radość” to temat jednego opowiadania, a „moc słowa” jest przedmiotem refleksji w innym. Wśród tekstów dotyczących pojęć matematycznych, jeden zgłębia nawyki uporządkowanego umysłu. W obszarze nauki jest tekst poświęcony dbaniu o zdrowie — fizyczne, psychiczne i duchowe. I jest jeszcze kilkanaście innych, które młodsza młodzież studiuje w ciągu trzech lat.

Alejandra i Beatrice planują przynieść ze sobą kilka tekstów, na wypadek gdyby rodzice chcieli je przejrzeć. Jeśli nie jesteście dobrze zaznajomieni z tekstami, warto poświęcić trochę czasu na przeczytanie jak największej liczby opowiadań — pozwoli to na lepsze śledzenie różnorodnych rozmów toczących się we wspólnocie. W międzyczasie zachęcamy do pełnego przedyskutowania z innymi uczestnikami grupy przedstawionych powyżej idei, które zostały szerzej omówione w Księżce 5. Jeśli po przestudiowaniu tej książki zdecydujesz się pełnić funkcję animatora grupy młodszej młodzieży, będziesz systematycznie odwiedzać rodziny jej członków i razem z nimi zgłębiać te i wiele podobnych idei. Ale już teraz, podobnie jak Beatrice, możesz chcieć towarzyszyć komuś z doświadczeniem w kilku wizytach u rodzin młodzieży w twojej wspólnocie.

ROZDZIAŁ 15

Następnego dnia Alejandra i Beatrice odwiedzają domy trójki osób w wieku młodszej młodzieży, które dołączą do nowej grupy tworzącej się w sąsiedztwie. Beatrice cieszy się, widząc entuzjazm, z jakim rodzice angażują się w rozmowę na temat programu duchowego umocnienia. Pod koniec popołudnia jest przekonana, że chciałaby pomóc Alejandrze w grupie młodszej młodzieży i sama nauczyć się służyć jako animatorka nowej grupy, ma nadzieję, że w ciągu roku. Oczywiście, zdaje sobie sprawę, że w międzyczasie musi skończyć kursy kilku książek instytutu. Jest jednak zdeterminowana, by kontynuować naukę w tym samym tempie, które doprowadziło ją do tego momentu.

Tak oto, z nieustanną pomocą i zachętą Alejandry, Beatrice posuwa się naprzód na ścieżce służby. Podejmiemy jej historię kilka miesięcy później, kiedy kończy kurs Książki 3. Prowadząca jej kółka studiujących poprosiła Maribel, nauczycielkę zajęć dla dzieci, aby zaprosiła Beatrice i jej koleżanki do towarzyszenia jej na zmianę w odwiedzinach u rodziców dzieci w nowo utworzonej klasie poziomu 1. Beatrice czuje, że wiele się nauczyła dzięki studiowaniu Książki 3. I wie od Alejandry, która kilkakrotnie o tym wspominała, że spostrzeżenia, które wyniosła z tej książki, wzbogacą jej zdolność służenia jako animatorka.

Kiedy się spotykają, Maribel mówi Beatrice, że odwiedzą matkę Emmy. „Jest ona rozkoszną dziewczynką, która uwielbia się uczyć” – mówi Maribel. „Już raz odwiedziłam jej rodziców i wyjaśniłam im charakter bahaickich zajęć dla dzieci. Byli szczęśliwi, że pozwolili Emmie uczestniczyć w zajęciach. Jej matka wyraziła zainteresowanie, by dowiedzieć się czegoś więcej o zajęciach, a ja obiecałam, że wrócę i opowiem trochę o ideach edukacyjnych leżących u podstaw materiału, którego uczymy. Właściwie napisałam kilka notatek dla siebie. Jeśli chcesz, możemy przejrzeć je razem i porozmawiać o nich”. Beatrice zgadza się. Oto notatki, które omawiają:

- Po pierwsze, powiem pani Martinez, jak bardzo się cieszę, że mam Emmę w klasie i wymienię kilka jej wspaniałych cech.
- Wydaje się, że najlepiej będzie rozpocząć dyskusję od przeczytania z nią tego cytatu z Pism Bahá'u'lláha:

„Postrzegajcie człowieka jako złożę bogate w kamienie szlachetne nieocenionej wartości. Jedynie dobre wychowanie może sprawić, że odsłoni ono swoje skarby, a ludzkość zyska możliwość czerpania z niego pożytku”³⁷.

- Potem mogę podzielić się kilkoma refleksjami na temat tego, jak bardzo te słowa wpłynęły na mnie jako nauczyciela. Powiem, że moje serce przepełnia radość, kiedy patrzę na dzieci w klasie i myślę o nich jak o złożach pełnych kamieni szlachetnych. Każde z nich ma potencjał, by okazać niebiańskie cechy. Każde z nich ma talenty, które można odkryć i rozwinąć. Każde z nich może wyrosnąć na wartościowego członka społeczeństwa i przyczynić się do poprawy świata.
- Następnie chyba powinnam podać kilka przykładów kamieni szlachetnych, które edukacja musi starać się odsłonić w każdym dziecku. Mogłabym wspomnieć o niektórych mocach umysłu, na przykład o odkrywaniu praw natury, tworzeniu pięknych dzieł sztuki i wyrażaniu szlachetnych myśli. Wyjaśnię, że dzieci mogą zacząć rozwijać wszystkie te moce, jeśli otrzymają odpowiednie kształcenie. Aby jednak tak się stało, muszą one nabyć pewnych cech we wczesnym wieku. Na przykład, muszą nauczyć się uważnie słuchać, ciężko pracować, gdy jest to konieczne, i skupiać się na tym, co robią. Powinny wyrosnąć na osoby, którym zależy na dobru innych i które chcą służyć społeczeństwu. Dlatego tak ważne jest, aby już w młodym wieku zadbać o rozwój ich charakteru.
- To będzie dobry moment, aby poprosić panią Martinez, aby podzieliła się z nami kilkoma pomysłami na temat tego, jaką osobą chciałaby, aby była jej córka. Które z cech charakteru są jej zdaniem ważne dla Emmy?
- Wśród przymiotów, które wymienia, niektóre z pewnością będą należeć do kategorii cech duchowych, które są następnym tematem, który przedstawię. Istnieją pewne cechy, które jednostka powinna posiadać, powiem, że są one fundamentalne dla ludzkiej egzystencji. One należą do duszy człowieka. Rozwijamy je tak, jak polerujemy lustro naszego serca, aby mogło ono odbijać atrybuty Boga. Nazywamy je cechami duchowymi, a lekcje, które prowadzimy w naszych zajęciach dla klasy 1 koncentrują się głównie na tych cechach.
- Myślę, że po prostu przejdę dalej i wymienię kilka duchowych cech, o których mowa w zajęciach dla klasy 1 w Księżce 3 i podzielę się z nią odpowiednimi cytatami. Wyjaśnię, że Emma zapamięta te cytaty i że może poprosić córkę, by jej je recytowała, podobnie jak modlitwy, których się nauczy:

- Miłość:
„O przyjacielu! W ogrodzie twego serca nie sadź niczego prócz róży miłości ...”³⁸
- Sprawiedliwość:
„Kroczcie drogą sprawiedliwości, zaprawdę bowiem to właśnie droga prosta”³⁹.
- Prawdomówność:
„Prawdomówność jest podstawą wszystkich ludzkich zalet”⁴⁰.
- Radość:
„O, Synu człowieczy! Raduj się w wesolości serca twego, ażebyś godny był spotkania ze Mną i odzwierciedlania Mego piękna”⁴¹.

Maribel i Beatrice decydują, że powyższe pomysły wystarczą na jedną wizytę. Wkrótce sami przejdziecie do studiowania Księgi 3 i będziecie mieli okazję zastanowić się nad niektórymi zasadami, które nadają kształt sześcioletniemu programowi Instytutu Ruhi dotyczącemu duchowej edukacji dzieci. Jeśli do tego czasu nadarzy się okazja, abyście odwiedzili kilku rodziców wraz z nauczycielem zajęć dla dzieci, przedstawione tu pomysły okażą się pomocne i powinniście omówić je teraz punkt po punkcie w swojej grupie.

ROZDZIAŁ 16

Wcześniej czytaliśmy następujące słowa ‘Abdu’l-Bahy: „Im silniejsze są więzy przyjaźni pośród ludzi, tym większa jest moc twórcza i osiągnięcia na wszystkich płaszczyznach ludzkiej działalności”. Powszechny Dom Sprawiedliwości mówi nam, że odwiedzając domy i zapraszając do naszych, „tworzymy więzy duchowego pokrewieństwa, które sprzyjają poczuciu wspólnoty”. Nie powinniśmy więc lekceważyć wpływu tej praktyki na kulturę naszej rosnącej wspólnoty.

W poprzednich rozdziałach przyjrzelśmy się kilku różnym rodzajom rozmów, które mogą mieć miejsce podczas wizyt, które składamy sobie nawzajem w domach. Każdy z nas, gdy będziemy kroczyć ścieżką służby, będzie uczestniczył w rozwijającej się rozmowie w naszej wiosce, mieście lub sąsiedztwie na temat zastosowania nauk Bahá’u’lláha w naszym indywidualnym i zbiorowym życiu. Czasami będzie się ona toczyć podczas szeregu formalnych wizyt zorganizowanych w celu umożliwienia rosnącej liczbie osób pogłębienia wiedzy o tych naukach. Przy wielu innych okazjach, programy edukacyjne instytutu, ich cele i treść będą przedmiotem dyskusji. Zaproszenia do zaangażowania się w proces budowania społeczności będą kierowane do coraz większej liczby sąsiadów i przyjaciół. Patrząc w przyszłość i na ścieżkę służby, która rozciąga się przed wami, powinniście dołożyć wszelkich starań, aby dobrze poznać treść przedstawioną w tej części, zdobyć doświadczenie w rozmowach na każdy temat i, oczywiście, kontynuować pogłębianie swojej własnej wiedzy o naukach Bahá’u’lláha. W ten sposób Twoją będzie niekończąca się radość z dzielenia się Słowem Bożym z innymi.

PRZYPISY

1. Bahá'u'lláh, *Słowa ukryte*, arab. 4.
2. Bahá'u'lláh, w: *Modlitwy Bahá'í*, 1:1-1:2.
3. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 4:1 (Warszawa, Wydawnictwo Bahá'í w Polsce, 1999).
4. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 5:2.
5. ‘Abdu’l-Bahá, w: *Modlitwy Bahá'í*, 38.
6. Ibid.
7. Ibid.
8. ‘Abdu’l-Bahá, z przemowy wygłoszonej z dnia 16 sierpnia 1912 r., opublikowanej w *The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by ‘Abdu’l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2012), akapit 23., 364.
9. ‘Abdu’l-Bahá, w: *Modlitwy Bahá'í*, 8:2.
10. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 5:2.
11. ‘Abdu’l-Bahá, cytowany przez Shoghię Effendiego, *The World Order of Bahá'u'lláh: Selected Letters* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1991, 2012 printing), p. 139.
12. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 5:5.
13. ‘Abdu’l-Bahá, z przemowy ‘Abdu’l-Bahy z 5 maja 1912 r., opublikowanej w *The Promulgation of Universal Peace*, akapit 4, 128.
14. ‘Abdu’l-Bahá, z przemowy wygłoszonej 21 października 1911 r., opublikowanej w: *Mowy paryskie. Przemówienia wygłoszone przez ‘Abdu’l-Bahę w 1911 roku*, Skonpres, 2011, 6:7-8.
15. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 146:1.
16. ‘Abdu’l-Bahá, w: *Promulgation of Universal Peace*, 39:5.
17. Bahá'u'lláh, *Słowa ukryte*, pers. 44.
18. Ibid., pers. 66.
19. ‘Abdu’l-Bahá, z tablicy (tłumaczenie autoryzowane)
20. ‘Abdu’l-Bahá, w: *Promulgation of Universal Peace*, 107:2.

21. *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2010, wydanie z 2015), 43.1, 125.
22. Ibid., 207.3, 360.
23. Bahá'u'lláh, w: *Bahá'í meetings*, 3 (Wilmette, Bahá'í Publishing Trust, 1980).
24. Ibid.
25. 'Abdu'l-Bahá, w: *Tablets of Abdu'l-Baha*, 664:3
26. Bahá'u'lláh, w *The Kitáb-i-Aqdas: The Most Holy Book* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1993, 2013 printing), 57, 41.
27. 'Abdu'l-Bahá, w *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*, no. 48.1.
28. Powszechny Dom Sprawiedliwości, z listu do wyznawców Bahá'u'lláha z dnia 27.08.1989 r., w: *Compilation of Compilations - The Nineteen Day Feast*, str. v.
29. Ibid., no. 69.9–10, 135.
30. Bahá'u'lláh, *Słowa Ukryte*, pers. 82.
31. Ibid., pers. 80.
32. 'Abdu'l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization* (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2007, 2016 printing), akapit. 46, 33.
33. Bahá'u'lláh, *Słowa Ukryte*, pers. 49.
34. Shoghi Effendi, cytowany w *Bahá'í News*, no. 13 (wrzesień 1926 r.), 1.
35. 'Abdu'l-Bahá, z przemowy wygłoszonej 17 listopada 1912 r., opublikowanej w *The Promulgation of Universal Peace*, akapit. 3, 617.
36. Z przesłania Powszechnego Domu Sprawiedliwości do bahaitów świata na Riḍván 2010.
37. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 122:1.
38. Bahá'u'lláh, *Słowa Ukryte*, pers. 3.
39. Bahá'u'lláh, w: *Pokłosie Pism*, 118:1.
40. 'Abdu'l-Bahá, cytowany przez Shoghi Effendiego w: *Nadejście Boskiej Sprawiedliwości*, wersja elektroniczna 2019 r., bahairesearch.com, 40.
41. Bahá'u'lláh, *Słowa ukryte*, arab. 36.